

CULTURA POPORULUI

Mărire întru cei de sus, și pre pământ pace,
între oameni bună învoire!

PREȚUL ABONAMENTELOR PE AN:
Pentru învățători, preoți, studenți și săteni 200 Lei
autoritățile sătești . . . 300
instituții particulare și de stat . . . 400
Iar dela 500 de lei în sus, pentru sprijinitorii acestei foi.

„LUMINEAZA-TE ȘI VEI FI: VOIEȘTE ȘI VEI PUTEA”
C. A. ROSETTI.

Director:
Generalul NICOLAE PETALA

REDACȚIA, STR. REGALA Nr. 16,

BUGUREȘTI, 25 DECEMBRIE 1929

ADMINISTRAȚIA STR. REGALA Nr. 16

ANUL IX, Nr. 305 și 306
Apare în fiecare Duminică

NUMĂR SPECIAL PENTRU SF. SĂRBĂTORI

Mântuitorul Lumii

Astăzi s'a născut vouă mântuitor, care este Hristos Domnul. În cetatea lui David. Luca 2, 11.
Cine este acesta? Acesta este Iisus Proorocul cel din Nazaretul Galileei. Matei, 21, 10-11.

În mersul neoprit al istoriei, te întâlnești uneori cu ivirea unor puteri care i abat drumul obișnuit și o în dreaptă spre altă țară. Pooparele, rămase fiecare unde se află, își deapănă, fără a și da seamă, firul vieții lor și ar merge așa înainte, pașind din an în an, fără să știu încotro vor ajunge. Pe cât se par, mai degrabă ajung în molesire și la amortire, dacă nu vin în sânul lor puteri nouă care să le scuture.

Dar aceste puteri nu întârzie a veni. Fie că este vorba de o înșirare de gânduri care se ivesc în câteva capete și aprind inima multor; fie că este vorba de năvăliri din afară, cum au fost năvălirile barbare, acum o mie și mai multe sute de ani, fie că este vorba de propovduiri, cum au fost cruciatele, care au răscolit adâncul obștilor omenesti și le au scos din tihna vieții lor; — toate arată că viața popoarelor a fost deseori abătută din mersul ei, a fost prefăcută și îndrumată altfel. Totdeauna însă aceste puteri, care au mișcat mulți mile și le au scos din pacea lor și de multe ori le au stricat așezările, au fost puteri de mare măsură. E greu să zgudui noroadele și să le faci să primească alte orânduiri ori chiar să le silești la această, dacă armătura ta nu este destul de tare și purtată de numeroși părtășii, care să urnească din loc viața obișnuită a obștilor, în care oamenii s'au deprins să trăiască.

Iată însă că, între aceste puteri, este una care nici n'a avut armătură cu ea, nici n'a fost purtată de mulți, nici n'a fost băgată în seamă din capul locului, care, cu toate acestea, așa s'a înfipt în sânul obștilor omenesti, încât viața lor oricât mai păstrează în ea urme din ce a fost odată, nu mai este a cea.

Este vorba de învățătura lui Iisus Hristos. El a fost mai întâi unul și singur. S'a luit în fața lumii fără alte mijloace decât cele ale vântului Sau, ale faptei Sale și ale unei înfățișări în mijlocul oamenilor, care era de o mare nouate.

Lumea nu-l cunoștea. Do vadă e faptul că în Ierusalim, în ziua Florilor, ea se întreabă: «Cine este acesta?» Iar alții răspundean: «Acesta este Iisus, Proorocul cel din Nazaretul Galileei». Nu avea cu Dânsul tabere de oameni, nici nu alerga să și i capete de partea Sa, cum fac ceie vor să se înfișă în sufletul multămii, pentru ca, apoi, sprijiniți pe ea, să poată lua cra mai departe. Multimea, e adăvărât, alergă după Iisus, dar El nu este căută s'o dobândească pentru sine, pentru că apoi să lu creze cu puterea ei, cu rea zâmul pe care-l are dela ea. Insuși Iisus a spus despre El, în zilele acelea, când multimea întreba cine este El: «Mă veți lăsa singur, dar nu sunt singur, că Iatăl meu cu mine este» (Ioan 16,32). Deci, El se știa că nu se poate sprijini pe nimeni dintre oameni, ci numai pe puteri care trec dincolo de imbulzeala oamenilor și de hotărârile pământului.

Dacă Iisus a avut și El câteva ucenici cu Sine, aceștia pe de o parte, nu erau o multime, nu aveau nici o pătrundere în popor, erau străini de lucrurile unde se face mișcarea multămii. Deci Iisus și a dus lucrul Său, nu ajutat de apostoli, ci însoțit de mersul lor greoi, lipsit de înțelegerea lor, ba de multe ori avându-i chiar împotriva, cum a fost cu Petru, care

umbra să-l abată dela gândul că trebuie să moară. Iar mai la urmă, l-au și părăsit cu toții, afară de unul, în clipa cea de grea încercare.

Cum de a luat Iisus asupra Sa așa încercare, când știa că nu se poate bizui pe oameni, că nu are de așteptat nimic dela ei, că trebuie să se mărginească numai la puterile Sale? Omeneste vorbind, omul caută să se înțovărășească cu altul, să încredințeze pe altul despre însemnătatea celor ce vrea să înfăptuiască, să-l câștige pentru vederile sale. Noi a tui ne simțim tari, când avem pe alții cu noi, când ne știm că nu suntem singuri, când are cine striga pentru noi. Când ești singur, cu toată dreptatea pe care te simți că o ai, înțelegi totuși că ești slab și nici îndrăzneala nu poți avea, câtă vreme știi că nimenea nu e cutine. Pe când, dimpotrivă, cât de frumoși sunt unii, chiar în nedreptățile lor, când se știu în ceată și că sunt alții care să mai facă gură alăturarea de ei!

Cum se face atunci că Iisus Hristos, singur fiind, cel mult cu câțiva oameni care nu l puteau ajuta cu nimic, totuși nu se simte slab, merge pe drumul Său neabătut, nu se uită o clipă la o parte din calea de urmat și-și are toată lucrarea Sa urzită după buna Sa chibzuință, fără cotiri, ocoluri, prefaceri, după cum își sileau împrejurările sau oamenii?

Pricina este că Iisus nu și trăgea puterea Sa dela oameni și nu lucră ca noi oamenii. El avea țării, pe care și oamenii le găsesc, dacă umbra în căile Lui. Când apostolul Pavel a spus «Toate le pot în Hristos» celce mă întărește» (Filipeni) spunea un mare adevăr. Astfel Iisus Hristos s'a făcut pentru noi un izvor de putere și de întărire, dincolo de mijloacele omenesti și pe care le dobândește tot ceie umbra pe calea Lui.

Acesta ne lămurește de ce și lucrarea Sa în lume s'a răspândit, fără ca propovduitorii ei să aibă cu dânsii mijloacele cele obișnuite omenesti. Mai întâi apostolii care, dela o vreme, s'au întărit și ei, apoi urmașii lor, apoi mari multămii s'au tot alăturat de propovduirea care a sporit rândurile creștinilor.

Prin ce putere, căci multămii vin acolo unde așteaptă ceva pentru împlinirea poftelor ei? Cum de au venit la Hristos, care nu făgăduia nimic din cele pământesti, ba încă prevestea înfrângeri și prigoniri pentru ai Săi?

Pricina este că Iisus a trezit puteri sufletești, a stărnit doruri după o înaltare prin care oamenii au simțit cu mult mai pe jos poftele pământesti. Deci aceasta este țaria Lui, că a adunat pe multămii El, care au sporit în curgerea vremii, fără a aștepta răspății pe pământ.

Iisus a putut trezi și trezește în oameni doruri și năzuințe pe care altul nu le a putut trezi. De aceia mărirea Lui este ca a niciunui altul, fiindcă nu măgulește multămii ca să le aibă cu El, de aceia e uimitor că El a izbândit acolo unde oamenii nici nu cred că se poate izbândi. Prin aceasta este El altul decât noi.

Să prețuim lucrarea Lui, s'o cumpănim cu mintea noastră cât de mare este, fiindcă este cea din care cel mai mult ne putem înălța și întări.

Atihia, SCRIBAN

Nașterea Mântuitorului Lumii.

De sfintele sărbători

«Cel ce nădăjduesc în Domnul, ca muntele Sionului nu se vor clăti» zice Psalmistul David. Neamul românesc de când e creștin, pururea a nădăjduit în Domnul. Înarmat cu cele trei virtuți creștine, cu credința, dragostea și nădejdea, a pășit totdeauna cu curaj în viața Greul vieții l-a petrecut tot așa de ușor ca și zilele senine. Ajutorul lui Dumnezeu nu l-a lipsit.

Așa condus de mâna lui Dumnezeu neamul nostru astăzi unit sufletește și teritorial ori ce prilej de bucurie îl serbează cu fruntea senină. Deci și sfintele sărbători ale Nașterii Domnului și Anul Nou li sânt ocazie binevenită să și îndrepte pașii spre locașul Domnului și gândul către Stăpânul cerului și al pământului ca să-l mulțumească pentru toate.

Doresc, ca de sfintele sărbători de Iarnă 1929-1930, tot neamul românesc să nu fie lipsit de petreceri și plăceri. Dar în deosebi să ne întrecem cu petrecerea în plăceri sufletești, pe care ni le procură în primul rând jertfa pentru binele obșteșc.

Cu acestea, doresc tuturor sărbătorii fericite și anul nou cu bine.

NECTARIE
Mitropolitul Bucovinei.

Sărituri Primejdioase

Dela ventrea Domnului Iisus Hristos pe pământ cu învățătura lui cea nouă oamenii știu că sunt cu toții frați și flu al aceluiași Părinte cereșc. Că un om dela alt om nu se deosebește de cât prin ceace poate face fiecare din sine însuși cu munca și cu osteneala lui.

Oamenii nu se nasc în lume cu aceleași daruri. Unul a primit dela Dumnezeu cinci talanți altul trei și altul unul. Dar au aceeași cinste și vrednicie și în ochii lui Dumnezeu și în ochii oamenilor, dacă fiecare folosește bine talantul ce i s'a dat.

Având înzestrări sufletești deosebite, oamenii niciodată nu vor putea fi cu toții egali unul cu altul. Totdeauna se vor găsi unii mai cuminți mai harnici mai cruțători decât alții și așa deplină egalitate în lume nu va putea fi nici odată. Cel harnic nu va da de bună voie dintr'al său celui leneș.

Așa se întâmplă că, cu toată învățătura lui Iisus Hristos că toți oamenii sunt frați și cum suntem nu putem aștepta ca toți să trăim în viață între aceleași împrejurări. Creștinismul a șters sclăvia și lobăgia dar nu a putut face pe toți oamenii la fel de cuminți. De învățați, de harnici de cruțători și de omenie. Nici nu

a putut schimba rostul bun al lumii după cari unii muncim pământul, alții facem meșteșuguri ori negoț, alții poartă dregătoriile, cari îngrjesc de tot poporul.

De aceea a lucru firesc ca în sânul unui popor să fie mai multe «straturi» mai multe așa numite «Clase sociale». Sunt și la noi Români, deși mai puține ca la alte neamuri. Multe veacuri, mai ales Români care au fost subjugăți, n'am avut decât un mare «strat» social «fără rănimea» noastră de plugari și agricultori și, prea puțin «domni» preoți învățători și alții. Români din vechul regat fiind popor liber au avut și «boeri și negustori» români «slujbași» români.

Lucru firesc e la un popor liber care trăiește în țara lui să aibă toate «straturile sociale» agricultori, meseriași, negustori, slujbași. Numai atunci e un popor sănătos și tare.

De când s'a făcut România-Mare, «trec tot mai mulți români din pătura țărănească în alte straturi sociale». Și bine fac! Noi trebuie să înțelegem și rândurile meșteșugurilor, comercianților români și rândurile slujbașilor. Aceste straturi în trecut au fost subțiri de tot.

Dar la această trecere dintr'un strat în altul, dintr'o

clasă socială în alta «trebuie să fim cu mare grijă să nu facem sărituri prea mari, pentru că ușor ne rupem capul. Româniul cu învățătura trebuincioasă poate ajunge azi domn cât de mare în țara lui. Dar ar fi o «săritură primejdioasă» când fiecare om ar umbra să ajungă numai «domn mare» și la domnia mai mi a nici nu se gândeste. Când treci dintr'o clasă socială într'alta trebuie să știi mai ales «cum trebuie să trăiești în clasa nouă în care ai ajuns». Un sergent de stradă care vrea să și îmbrace nevasta și copiii ca și directorul lui face o săritură primejdioasă.

Un scriitor la judecătoria care vrea să trăiască cum vede pe șeful lui, se dica de răpă. O servitoare care se îmbracă ca stăpâna sa ajunge hoată ori femeie stricată. Un meseriaș nou care chel tuiește ca și altul care a moștenit atelierul sau maga zinel dela părinții lui se ruinează. Sunt tot sărituri primejdioase care rap gătul.

«De ele mai ales trebuie să ne ferim» când trecem dela un fel de viață la altul. Rânduri întregi din clasa «cea nouă» trebuie să trăiască așa cum au trăit părinții lor, nelăsând la domnia prea mare, pentru a putea agonisi și a întări clasa în care am intrat.

I. Agărbiceanu

De unde vine ajutorul

Oamenii totdeauna privind în trecut, au păreri de rău despre lucruri care s'au petrecut cu strâm bătate, cruzime, cu sălbătăcie și parcă ar spune că, dacă am fi fost noi, în locul aceluia, n'am fi făcut așa. Chiar Domnul Hristos ne arată că Evreilor din vremea Lui, le păreau rău de faptele strămoșilor lor, care uciseseră pe prooroci.

Lumea noastră de azi, mai mult ori mai puțin, știe cine a fost Domnul Hristos. Ea nu este atât de uimită ca locuitorii din jurul Betleemului de acum aproape 2000 de ani, cărora păstorii le povesteau ce au auzit și văzut despre nașterea Pruncului. Ne înduioșăm, că s'a născut așa de sărac, că a trebuit să fie culcat în lesle de dobitoace; ne întristăm când auzim de urgia lui Irod și ne mâhnim că a fost primit în felul acesta; dar, am putea noi oare spune că ne dăm silința să l cunoaștem mai bine? Iată deci o întrebare, care trebuie să ne pună pe gânduri. În adevăr, despre Domnul Iisus știm puțin, pentru că nu cetim cărțile sfinte, care ne povestesc venirea Sa și nu ascultăm povestirile care ne mărturisesc despre El. Nu doar, că ar avea cineva ceva împotriva lui Iisus, ca odinioară Irod, dar, nu le primim povestirile cu însemnătatea adevărată a lor și trecem ușor peste ele. De aceia și întrebările pe care le ar pune cineva despre Iisus și venirea Sa în lume, ar trezi mare nedumerire și nu ar putea fi ușor întâmpinate cu răspunsul deplin și adevărat. Tot așa, dacă ne-am întreba ce ne-a adus El nou, iarăși nu putem spune că am fi prea mulțumiți cu ce ni s'ar răspunde.

Cu toate acestea Domnul Hristos a venit pe lume cu o chemare hotărâtă și cu un rost mărturisit. El nu și-a luat chemarea în timpul vieții Sale, ci a venit cu ea pe lume, adică a venit ca să împace pe om cu Dumnezeu și a așeză buna stare în viața omului.

Fără Hristos, ajungem puștii cu sufletul. Trăim pentru poftele noastre, dar nu pentru chemarea pe care Dumnezeu ne-a dat o, de a fi în armonie cu El și cu frații noștri.

Toată viața Domnului Hristos a fost silința de a încredința pe oameni despre iubirea Sa și a îndreptați către Dumnezeu. În lumea aceasta, unde nu este armonie sufletească, Domnul Hristos este îndreptătorul, acel pe care nu în zădar îl vestim mereu, pentru că lumea să nu înceteze de a auzi și a se îndrepta.

Într'o lume în care trăind înseamnă a suferi și în care omul se silește să uite necazurile afundându-se în păcat, iată l pe El, care ne a lubit cu adevărat și care ne ia de mână ca să nu mai simțim viața aceasta și să cădem în păcat. El ne mișcă spre înălțimi și ne simțim mai ușurați, mai îndulciți, mai împăcați și cu noi și cu Dumnezeu.

Pentru toate aceste calități Domnul Hristos nu a întrebuințat mijloacele puterii și ale strălucirii, ci ale iubirii care să ne încredințeze că așa este și să ne câștige inima.

S'a născut în peștera săraciei, a trăit neavând unde să și plece capul și a murit în dureri, prădat până și de cămașa cea necusută.

Cu toții deci, ar trebui să alergăm la Hristos, căci El e: «Calea, adevărul și viața».

Diac. V. FUSSU.

Cetitorilor și Colaboratorilor

Crăciunul e sărbătoare de nădejde. Căci precum lumea speră la o îndreptare prin nașterea pruncului Iisus în Betleem, tot așa și noi astăzi când sărbătorim sfânta sărbătoare a Crăciunului așteptăm o îndreptare a lucrurilor.

Porniți pe o cale a dreptății, a împărții Culturale și rândurile largi ale poporului, am fost totdeauna ajutați în munca ce am depus-o, așa că, cu toate piedicele ce le am întâmpinat uneori am putut răzbate până acum, trăgând brazda a

dăncă în ogorul înțelenit. De Crăciunul acesta și de noul an 1930, noi care lucrăm la acest ziar, urăm tuturor colaboratorilor și cetitorilor noștri: Sănătate deplină, spor și izbândă și la mulți ani fericiti.

Nașterea Domnului

In staulul din Betleem cel mai presus de fire se naște...

Frate Creștine,

Se împlinesc 1929 de ani, de când în peștera Betleemului s'a născut blândul Mântuitor al lumii. Au trecut veacuri după veacuri, au trecut ani de atunci până astăzi. După atâta timp scurcut în noianul trecutului, vedem ca într'o oglindă vremurile triste în care s'a născut fiul lui Dumnezeu, promis dela isgonirea strămoșilor noștri din Raiul cereșc.

Astăzi serbăm iarăși nașterea Lui, astăzi împreună cu magii dela răsărit, iarăși ne închinăm Lui, aducându-i aur, smirnă și tămâie. Popoarele pământului, dela o margine la alta, slăvesc, mărirea copilului Fecioarei din Nazaret, care se duce în Betleem, după porunca Cezarului -- și aci, ca să se împlinescă proorociile de demult, Ea naște într'o peșteră din marginea orașului, într'un staul de vite, pe acel care trebui să schimbe fața lumii, ca un Dumnezeu atotputernic. Așternut îi fu p'uncului sfânt, fânul care rămăsese nemişcat de vite, acoperământ slava cerului înalt. Aldură binefăcătoare aburul boilor care rumega, lumina sfântă, steaua care se ivi la răsărit și dete de veste întregului pământ, că astăzi se naște cel promis și proorocit din veac.

Ingerii scaunului Dumnezeesc sburau pe deasupra, cântând în miez de noapte: «Mărire într'u cei de sus și pe pământ pace între oameni bună învoire». Razele stelei care se revărsau peste staul, argintau fânul, iar din peștera sfântă făceau un altar, căruia să i se închine pământul întreg, deșert și fără putere în fața Aceluia care-l ține în palmă. Din veac și până'n veac, cerul și pământul are un stăpân care-l cărmuiește. Din veac și până'n veac omenirea și a ridicat fruntea spre altarul cerului, nepătruns și neînțeles de nimeni, Iisus a svâcnit, mădulele s'au cutremurat când o mână a cerului s'a slobozit peste pământ. Mîntea cea mai rădăcită s'a cumișit, sufletul cel mai îndepărtat s'a întors la pocăință, când cerul și-a arătat puterea sa, când puterea supra firească i-a arătat cărarea ce duce spre nesfârșit.

Frate Creștine,

Nașterea Fiului Dumnezeesc, pe care o serbăm noi astăzi, după atâta puhoi de ani, cum ne găsește pe noi muritorii acestui pământ? Vedem ca într'o oglindă vremea când se născu El, blândul Fecioarei Maria. El care trebui să vină, fiindcă fărdelegile se înnulțiseră prea mult. Acum când se împlinesc 1929 de ani, noi mai aproape, sau mai departe suntem cu sufletul Către acel care se născu, copilări, se boteză, învăță lumea care este mântuirea patimii, se răstigni, muri învie din morți și se, înalță iarăși la tatăl cereșc. Pe tine,

muritorule, cum te găsește, ce zace în sufletul tău, fruntea ta cu ce este incununată, cu spini sau cu fapte bune?

O! dacă este incununată cu fapte rele, cu fărdelegi nevrednic ești să te bucuri tu astăzi, când cel sfânt se naște, aducând mărirea și pace în cer și pe pământ! Nevrednic ești muritorule creștin, dacă astăzi în ziua cea sfântă, zi hărăzită de plămuitorul cerului și al pământului, te găsește încă încărcat de păcate și fărdelegi.

Dacă sufletul tău, această zi slăvită îl găsește putregăit, dacă ochii sufletului tău, îi găsește adormiți, dacă urechile inimii tale le găsește infundate, Creștine frate, aleargă, nu mai sta o clipă, nu pângări amintirea sfântă, aleargă și te pocăiește, deschide ochii care dorm sub vraja diavolului, desfundă urechile și aleargă și te pocăiește, căci pierdut ești în lumea aceasta și în cea a veșniciei.

Tu, frate creștine, care te-ai botezat, ca și Domnul, care ai crescut în vraja copilăriei, învățând dela maica ta să faci numai bine pe lume, care te-ai îmbătat de parfumul florilor în primăverile tinereții tale, care așteptai cu atâta nerăbdare să vie moș Crăciun, -- acum, când ai pășit pe drumul vieții, această zi sfântă te găsește încărcat de păcate, te găsește plin de vrășmașie, de ură, de răutăți de fărdelegi!!!

De când ț-a dat drumul în lume, maica ta, din paharul cel plin de viață al învățăturilor lui Dumnezeu, Frate Creștine, tu n'ai mai gustat! Acum inima ta nu este friptă de sete, de setea acestei băuturi dătătoare de viață?

Aleargă spre peștera Betleemului, și du la picioarele pruncului care se naște astăzi, nu aur ci credință, nu smirnă ci dragoste, nu tămâie ci iubire. Pleacă genunchii cum făcură magii dela răsărit, închină-te și laudă-l pe El, Fiul Tatălui Cereșc.

Nu trece frate creștine, peste această zi, fără să-ți curăți sufletul tău de păcatele care te duc spre moarte. Nu trece frate meu, căci până la anul este mult și cine știe de mai viețuim până atunci. De ce să fii alături de diavolul, care este vrășmașul nostru și să nu fii alături de Hristos, Mântuitorul nostru?

Nu sta creștine, că ceasul din urmă nu-l știi, mergi cel puțin astăzi și răcorește-te de păcatele tale, ca să poți prăznui și tu cu adevărat această zi, când fiul Tatălui Cereșc se naște, nu ca un fiu de boer mare, nu ca un fiu de împărat, ci fără scutech, ca cea mai săracă odraslă a celui mai umilit pământean. Mergi, că ingerii lui cântă: «Mărire într'u cei de sus și pe pământ pace, între oameni bună învoire». Amin.

Pr Dem. I. Iliescu Palanca

Răvașe Intime

La Târgoviște

Dragă Zoitică,

Roxanda urmă; Cum am trecut iarna la vite pe Valea-Voivozilor, noi cei trei copii, numai cu Butulica, Mama Stana, Moș Ilie, Mihai vierul și Ilina viereasa, nici nu vreau să-mi mai reamintesc. Frig, pustiu, lăză să mai am știri nimic despre mama și despre tata, să n'aud de cât croncănitul monoton al ciocilor; iar în culcare și în sculare, certurile bunicii cu slugile; să nu văd de cât chinurile pe cari le 'ndurau --frății mei -- dela scorpia de Țuta.

Eu, când o vedeam așa de posomorâtă și de arțagoasă, fugeam din fața ei, dar Costică și Teodora, ș'amintesc și azi de papucul ei. Cum s'o fi scurs vremea nu mai știu, cum s'o fi disgrupat, săpat, arăcit, cercuit, plivit via nu știu. Mi aduc aminte doar de covoarele de mișcanele, măseaua ciutele, ochiul bouului, viorelele pe care le adunam zilnic pentru mama, dar ele se veștejau în bardacă și ea nu mai venea! Am căutat'o zadarnic, de mai multe ori, în vârlul viei, învăgând toată Irica pe care o aveam de broaște, și de coropnițe. Am plâns, ș'am strigat'o peste gardul de curpeni și de măracini înfloriți, dar cine să m'auda?

Ce copilărie tristă!...

Intr'o zi, știu că răsunară puternic în depărtare, niște clopote, ca la cremă s'osi un poșalion, tras de patru cai robi. Surugiuil trosnea din bici și striga la bișivii de răsuna valea. Eu crezui că venea Sf. Ilie, c'așa l'văzusem zugrăvit pe pereți -- la biserica din Mahala. Tata coboră din poșalion, veni la noi ne sărută, ne dete coțeturi, dar nici unul nu'l cunoscurăm.

Merse sus, îmbracă -- la iuțea -- câte ceva, apoi zise Butulichi să mă 'mbrace, să'mi dea cea ce e al meu, că pe mine mă ia cu el și mă duce la Mama Zoita, la Târgoviște.

Când înțelegi că noul venit era tata, incepu ai plânge cu hohote, cu obida ș'a-i striga să ne aduca pe mama. Cu mine începură a țipa și cei mici. Tata, ceștupă urechile, mă smunci din tre ei, mă urcă'n poșalion și porunci lui Stancu să pornască la drum...

Buta-mi strigă: Taci pacoste, taci!... Eu pleca'i fără să-l iac vorbă, cum mă învățase Stana.

Mama Zoita, era soră cu Butulica, dar ce deosebite! Aceasta, era blândă și bună Pâinea lui Dumnezeu, ea fusese soția unui polcovnic rus, grec de origine Demacof, nepot al lui Stavropoleos cari făcuse războiul, în Crimeea și se refugiasse la Târgoviște, unde muri lăsând trei copii, Vaduva lui ne știind carie, nu și căută drepturile; a verae lui Stavropoleos o luă statul, iar biata mama Zoitică și copiii ei rămăseră la mâna tatei, care o lasă să stea în căsuța lui din strada Fructelor, azi proprietatea unui învățator și, cât trăi văzu de dansa, ca și de Butulica.

Aci văzui cum se cresc gândacii, mă minunai; stuturii, cari leșiră din gogoși, de războiul în care se țesea pânză, de vârtelnița, de scripeți, de rășchitor, de darac, de caer de la furcă, de tors, de dărăci, de mânzala, de țevi, în fine tot cea ce făcea această minunată femeie, împreună cu cele două fiice ale sale. Aici, cât de mică, dam ajutor și eu, cu legeam lrunză din dud, unde mă suiam ca o vevehiță, căutam oul 'n coteț, dam mâncare la orătenii, făceam țevi pentru țesut, scoteam cenușa din vatră, adunam lăptucile, ce'pa și usturoiul de pe brazda, măturam, ștergeam praful, că Mama Zoita 'mi spunea mereu: Cine nu lucrează nu trebuie să mănânce.

Moș Ioniță Cidutul, Cioaca, frații vitregi ai tatei, Mama Marița Carabelaia, Mama lui Costică, cel care dăru loc pentru școala Normală din Târgoviște, de câte ori veneau mai aduceau

coțeturi și mă mângăiau pentru vrednicia mea. Eu, în alara de Glodeni, de vie și de coteea asta plină mai toată de balarii, nu știam nimic; acolo se slărșea lumea pentru mine.

Intr'o zi, nenea Tudorică, mă luă 'n cărcă și mă duse în grădina, merse cu mine sub un prun mă sui pe umicții lui, îmi dete un coșuleț și 'mi spuse să culeg. Eu nu mai văzusem până atunci așa belșug de poame în pom. Când îmi spuse să le gust și să -- le adun -- pentru masă -- mi se păru că lumea 'ntreaga era a mea.

Din acei zi, nenea Tudorică, intră'n sufletul meu. El îmi explica tot ce era nou, îmi da gologani ca să mi cumpăr alvia și sugiuc, ori de câte ori aia ca făceam treabă'n casa lor.

Răse țoți de mine, când văzură că m'am mirat de melci că umblau cu casa'n spinare și de raci că umblu d'a 'ndaratele. Nenea Tudorică 'mi explica câte ceva despre aceste viețai, dar ce să pricep eu din explicația lui? Când ajunse mai târziu inspecțiune a ș'colilor, zise Ruxanda și cunoscut metodele, treptele formale pentru o lecție, intuitiva

imi amintii de întunerecul în care am trăit și mă mirai și mă mir și acum de unde a eșit azi mîntea încă a mare.

Când veni odată Butulica paici, eu fugii să n'o vad. Binișor m'apropiai de ea când o văzui că umbria'n șipet, dar parola n'am vrut să i fac cât m'au rugat țoți.

Sipetul bunicii... Ce plin era ca: sangulii turcești, brodate cu mătăsuri, cu mărgele de chihlimbar de sîdef și de mărgean, cu bocele mari, cu ciucuri de mălose, cu incule de samur, cu șalopuri de catifea, lungi până'n pământ și 'mblănițe cu fel de fel de cumasuri de rochii de tradidam (Drap de daim), cu cești de porțelan, vase de sticlă de venetia, cu cutii de abanos și de cristal, cu zarfuri, șfeșter și mucări, lingurițe și țevi de argint, cu hănele decorative și uniforma talat de d'robanți, rămăsei încrămențată.

Mie îmi dete o cutiuță de cristal dar drept mulțumire îi zisei: -- Mai bine mirai da pe mama, -- bunico că tu mi-ai gonit o de aceea.

O să ț'i-o dau și pe măta, o să ț'i-o dau, că moartă ești după ea, ș'orpice, moartă.

Cu bine Zoitică, pe mâine ce vom mai aia dela Ruxanda...

Baba Vișa

Jucăriile Americane

de Prof. Gheorghe V. Lohan.

Jucăriile americane ingenuitate de invenție.

Cele mai multe și mai bune jucării găsite în piața americană sunt de fabricație europeană. Înainte de războiul 80% din jucăriile din America erau importate; iar astăzi poate să fi scăzut la 60-70%.

Însă diferența dintre ele este foarte mare. În America se desvâltă mai mult ca în Europa jucăriile de oțel și de fier. Însă le lipsesc din aca delicatetea găsită la jucăriile europene. Aca cheltueală mare de timp, răbdare, îndemănare, și artă întrebuintate în Europa, nu are loc pentru jucăriile americane, -- fiindcă nu ar rentă cătuș de puțin.

În genere, jucăriile americane reflectă o ingenuitate de invenție și mai puțin lucrul de răbdare și artă. Multe jucării sunt din acelea pe roți, ca trenuri pe roți pe niște șine rotunde, tot felul de vagoane, biciclete cu caucucuri, apoi automobile, camioane, toate cu tot dichisul, întocmai ca cele reale. Bucurii și cuburi de ridicat case și ciădrii, zgărie nouri, hidroplane, corăbii, vapoare, vapoare de război și de pasageri, aeroplane, toate cu cele mai mici piese și amănunte

din ele, și destul de mari, deși nu sunt de cât simple jucării. Apoi tot felul de sisteme de cai ferate electrice, chiar o frumusețea de execuție din industria jucăriilor americane. Loco motive ce duc 5-6 vagoane de oțel, cu uși ce se închid printr'o simplă apăsare de buton, cu ferestre ce se deschid, cu scaune ce se închid, trec prin tunele, poduri, prin stații și diferite linii de garaje, echipate cu turnuri, semnale, macaze, etc. etc. Un asortiment complet de posibilități de artă ingineriasca, care cere cunoștinți destule, și un mecanism de manipulat destul de interesant. Și totul numai în miniatură, o simplă jucărie instructivă pentru tineret.

Jucăriile mecanice cari se învârt printr'un mecanism și execuția o serie de mișcări au fost abandonate de industria americană care le făcea mult odinioară, întrucât costă prea scump producția lor și țara un profit material în Statele Unite din America. Ele mai sunt lucrate astăzi mult în Franța.

Jucăriile americane sunt practice, chiar ingenioase, durabile, însă le lipsesc în cea mai mare parte din acele înfrumusețări de eforturi artistice. Ele pot fi instructive chiar oamenilor maturi.

Copii umblând cu steaua.

Spre obiceiurile strămoșești

de Th. I. Zaharia Inv. Baduleasa Teleorman

Poate să însemneze «civilizaținea unei țări, înălțarea ori cultura meselor ei... etc.» dar niciodată, credem noi, că va însemna acea ridicare sau acea înălțare care să ne facă să uităm de «frumosele noastre obiceiuri de Sf. Sarbatori ale Crăciunului și Sf. Vasile -- pe care strămoșii ni le au lăsat nouă, spre veșnica lor păstrare.

Aminteașă și fiecare de acea poveste «când bătrânul tată, aflându-se pe patul de moarte spunea copilor săi»: «ceea ce ați văzut ca am făcut cât am fost printre voi, asemenea sa ț'ceți, iar bucașica din pământ ce va las, să nu o înțrăinați! Va să zică, un tată, lasă cu limba de moarte, că în orice ocaziune, copiii să-și aminteașă de laptele sale și să păstreze bucașica de pământ, ci nu s'o înstrăineze.

Apoi, atunci, noi care tot prin limba de moarte, am primit dela strămoșii noștri «frumosele obiceiuri» spre a le păstra, zic, atunci, cum vom cuteza a ne depărta de ele -- cum am auzit a se șopti pe alocurea, de către relele burueni semănate în satele noastre «advenștii» -- ca a aceste obiceiuri sunt «O nebunie a lumii...?»

O! buni creștini, și frați ai mei întru Hristos!.., Ierimi să se vadă a picura din ochii noștri, căci vedem înșine cum în fața noastră, se petrec aceste lucruri: «obiceiurile noastre strămoșești, prin aceste burueni rele -- încep a fi încă -- lăstate, încep a se pierde.

Dar, fraților, trebuie să ne uităm numai la aceasta? -- Nu -- Trebuie să începem, cu un ceas mai devreme «lucrul sfânt» --

Armele mântuirii

Fără de număr sunt ispitele pe cari deavolul le trimite omului în cursul vieții. El este dușmanul cel mai nepăcat al vieții. Da navală asupra noastră cum zu dat navală dușmanii să ne ocupe țara. Și cât de rău e când țara ț'i se ocupă de vrășmași, fiindcă ț'i se pradă tot avuțul, tot așa și mult mai rău este când ispitele satanei ajung să pună stăpânire pe om.

Dușmanul când vine asupra noastră ne prădează avuțul, casele și așa este ceva vremelnic, dar ispitele ne prădează sufletul și îl duc plocon diavolului. Un om stăpânit de ispite se cunoaște de departe. Figura lui, vorba lui, uitătura, mersul, gesturile îl trădează imediat pe un asemenea om. Sufletul lui, ajuns un cub al viștor se pierde pe încetul. În el nu mai trăește nici o nădejde de îndreptare, de mântuire.

Cu tate acestea, omul are în el destulă putere, destule arme cu cari să lupte împotriva uneltor diavolului. Și cel e le folosește nu ajunge să cadă niciodată prizonierul diavolului.

Dimpotrivă mândru averu aceste arme mai mult se întarește. În loc să se coboare, el se ridică mereu către Hristos cel ce ne-a pus la îndemână aceste minunate arme ale mântuirii. Corpul nostru lupta prin o mulțime de mijloace împotriva microbilor, cari ț'ar da gata mult mai curând decât credem noi, dacă el ar sta inactiv.

Soldatul se luptă la fel, întrebunțează tot felul de arme de foc și tăioase, ca să nu-l birue dușmanul. Oare sufletul de ce să se lase pradă oricărei ispite, când el are la dispoziție cele mai puternice arme, arme care salvează nu numai sufletul dar cu el și corpul?

Astfel de arme, pe cari orice bun creștin e dator, pentru propria sa mântuire, pentru țerțierea sa aici și în cer, să le poarte cu el să le folosească în orice moment sunt: adevărul, dreptatea, evanghelia, rugăciunea, credința și sabia Duhului sau cuvântul lui Dumnezeu.

de a reînvia iară, obiceiurile strămoșești, prin satele și orașele noastre, mai mult și cu mai multă răvnă. De s'a uitat vreunul din ele, apoi, bătrâni, ce încă mai pot a-și mângăia zilele, mulți știu a ni le spune, dar pentru aceasta, ne este dat, ca noi: preoți și învățatori, să le culegem și să le semănăm prin lucrurile unde suntem, fie la sate, fie la orașe.

Multe și frumoase obiceiuri, ne-au lăsat strămoșii, de Crăciun, Sfântul Vasile și Bobotează; dar de nu vom căuta, înșine, a le veșdea îndeplinindu-se, ele vor periceci, încet.

Cu ș'olarii, ce îi avem astăzi încă în saș, să formăm, trupele, trupe, pentru a-i veșdea mergând cu moș Ajunul «cântând» bună dimineața la moș Ajun... cu «Steaua» cântând: «nouă azi ne-a răsărit Dămul Iisus Hristos», ori la Sf. Vasile cu «Vasilca», cu plesnetele din bici cu «plugușorul»... și altele și altele.

Așa și numai așa vom face să reînvieze iarăși frumosele obiceiuri strămoșești. Vor peri multe vorbe românești -- și se vor franțuzi (după cum spunea P. S. S. Arh. Scriban în scrisorile ce le-a avut cu D-I Copuz), dar obiceiurile nu trebuie să piară, ci veșnic trebuie să trăiască cu noi, căci aceste frumoase obiceiuri, au păstrat adevăratul simțământ românesc în fundul pădurilor și stâncilor din munți, în timp ce hoardele barbare, prefăceau totul în cenușe. «Obiceiurile strămoșești însă au trăit cu Ro-mânul -- deci nu trebuie să piară». Obiceiurile strămoșești sunt o podoabă sufletiească a poporului nostru.

Ce frumos ne înțeamnă Sf. Apostol Pavel să le purtăm noi, când zice: «Pentru aceia luați toate armele lui Dumnezeu ca să puteți sta împotriva în ziua cea rea... Stați drept aceea, învingându-vă mijlocul vostru cu adevărul și îmbrăcându-vă cu zăua dreptății; și încălțându-vă picioarele întru gățirea evangheliei păcii. Peste toate luați păvaza credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile vicieanului cele aprinse. Și coiful mântuirii luați și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.

Prin toată rugăciunea și cere-rea rugămintă-vă toată vremea». (Efeșeni 6 13-18).

Un creștin înarmat în felul acesta de sus până jos nu va cădea niciodată rob păcatului. Cătea lui va fi cătea mântuirii. Cătea lui va fi urmarea lui Hristos, Viața lui va fi o viață de luptă pe pământ. El va străluci ca o lumina în întuneric spre pildă multora. Diavolul se va teme și va fugi de el. În jurul său, în familie, în societate, va fi aducător de pace și dragoste de mila de înălțare către cer, de progres real aici pe pământ.

Fiecare cător, nu uita niciodată aceste arme. Poartă-le pururea cu tine. Nu le lasă să ruginească, căci rugina lor aduc rugina sufletului. Folosindu-le mereu, ele te vor ridica deasupra răutăților lumii. Spune adevărul țara teamă, judecă cu dreptate după merit, nu după față; propoveduește și înlăptuește dragostea evanghelică; și toate acestea îmbină le cu credința care întarește și da nădejde, cu rugăciunea care mângăie și renaște, și cu sabia Duhului care convinge.

Așa vițuind ai pe Hristos cu tine și cel ce are pe Hristos, oricât de mic ar fi aici pe pământ și neînsemnat, este cel mai puternic și mai încreșnat la Dumnezeu.

D. D. Achimescu

PAGINA LITERARĂ

ISPITA

De mult se stinsese lumina în sat. Cerul cernea fulgi ușori de zăpadă, peste sulletele amorțite.

Din când în când, vântul năpraznic se abătea asupra celor nenorociți, ce-și blestemau zilele în spuza săraciei.

Pe-o culme la marginea satului Magura, era căminul lui Stan al Floarei din Valea Seacă. Cât a îndurat el sarmanul, se minunau și cei din sat!

— Eh! Stane! spuse soția lui ce sta ghemuită într'un colț, — rău făcut-am că te-am luat pe tine! Să n'am eu ce-mi trebuie, când astăzi fiecare creștin își adună merinde pentru ziua de Crăciun?

— De, Ilincuța mea, vremurile aiste năpraznice ne turbură viața; dar răbdare, căci fiice om are în viață o parte fericită!

— Mai vâra un lemn în foc! — Nu mai săr-t! — Poftim, ce bărbat! Nici-o crea-gă pentru foc...

— N'am ce face! Vrei să fur??

Nu... Apoi, decât așa o viață mai bine lumea întreagă s'o cuture.

— Credința și răbdarea sunt adevărate balsamuri în nenorocire!

— Povești... prostii! — Adevăruri cu temel. — Mi-e frig Stane! — Femeie simt că păcătuesc în noaptea asta!

— Ce mi pasă mie!? — O clipă de liniște, Ceasul din turla bisericii bătea ora trei după miezul nopții. Zăpada înlemnise în flori de ghiță și pe geamurile sparte.

Uneori când se desprindea vreun jurjur, cădea cu putere de parcă se simțea mână morții.

De-odată liniștea fu sfărâmată.

— «Ce vremuri frumoase, am mai avut și noi! Ți-aduci aminte când la hora te țineam strânsă de cingătoare? Ți-o spun drept, mi-era teamă uneori să nu-ți curm jocul în mâinile mele.

Apoi primul sărut pe care ți l'am dat: era într-o toamnă târzie, — la marginea codrului, pe drumul ce ducea către hanul Norocului!

La nuntă tot satul se minuna;

dar toate acestea dorm în colbul din streaie ce stau în lada.

Și, iată că Iarmecul acesta giogaș, ca o floare de Mai ne-a fost curmat de firul săraciei.

— Ce poveste încălțită și fără rost astăzi.

— Vremurile trecute n'ajută la nimic.

— Faptuești o mare greșală, când vorbești așa.

— Ah! Ah!

— Râs drăcesc!... Da, da, timpurile frumoase, nu dispar decât odată cu noi!

— Mi-e frig! Nu vezi tu...

Biserica din sat e plină de lucruri scumpe...

— Ții! diavol de femeie, ești sărită din minți!?

— Crezi că este vre o putere care să-ți facă rău?... O scumpul meu, dragostea mea bună, vom avea atunci tot ce ne trebuie.

Pierduți pe cărăruia fericirii vom sorbi viața în tihnă.

Mut de durere, cu mintea amorțită că simte și el o alintare dela lința iubiții, o dădu binisor la o parte, și'n cămașe, ca o năluca, cu barda'n mână o porni spre locașul sfânt și ușa se prabuși în jandari!

Ochi sticleau, sufletul era însetat de aur și aduna, aduna fără încetare! Într'un târziu se îndreptă spre ușă! O lumină străbătu biserica, trecându-i groaza prin sufletul pustiu. Din întuneric o voce adăncă îl chinuia. Inebunit, el alerga de colo-colo, dar urmele păcatului nu-i dădeau pace; — încremeni în prag și cu barda în mână țipa:

«La o parte! și brațul isbi în gol, iar trupul din care spaima alungase viața, se prabuși greoiu pe lespezi.

Vântul încetase, zorile acoperite în mantia albă soseau, iar harfele din ceruri vesteau Nașterea Mântuitorului.

... A doua zi, când clopotele chemau lumea la sarbatoarea Crăciunului, în pragul bisericii gasiră trupul netusufletit al lui Stan, ce ținea la piept odoarele lurate, iar Ileanca lângă el dănuia într'una; inebunise.

ION LUCA

IIISUS

*Isus se naște'n Betleem
Ca un poem
De vis adevărat Dumnezeesc;
Ca un parfum duhovnicesc
Din cea mai sfântă floare
Depe pământ;
Isus se naște ca un cânt...*

*Isus se naște în Betleem...
Să-i bem
Și să-i sorbim, cu toții, harul —
Ce l-a avut de mic copil —
Cum sorbi paharul
Cu rouă cristalină:
Lumină
De zori senine de April...*

*Isus se naște'n Betleem...
De-acuma, robii nu mai gem
Sub milenara lor povară
De strămoșești păcate —
Sahară,
Prin care nu răsbate
Un diamant, mântuitor, de rouă...*

*Isus se naște'n Betleem
Cu El, se naște-o viață nouă...*

Cridim

ZIARUL
„CULTURA POPORULUI“
Urează de Sfintele Să bători, Cetitorilor și colaboratorilor săi, viață lungă și fericită, sănătate și noroc.

Către, Prea Cuvioșia Sa Arhim. Scriban

Parfum de tei

«Cuviosule Părinte:

*Ca un mucenic în astă lume
Care,
Simfuri multe, n'are,
Intinzi mantii de-ocrotire
Vrând să faci din rețe, bune,
Lupti cu inima fierbinte,
Cu condeiul tău cel mare,
Să-i arăți dreapta cărare.*

Dar rău-i semănat ca metul;

*Și iată: Vocea ta divină,
«Dece trebuie lumină»?..
Sau «Plugărie cu condeiul!»!..
E parfumul fără vină,
Care ni-l aruncă, teiul.*

*Tu strigi, alerg pentru dreptate
Dai sfaturi fraților din țară,
Vrei rizele de tot să piară,
Și să le'ndrești, pe toate.*

*Și furios, ca spurcă'n val
S'au liniștit, ca floarea'n deal,
Cu vorbe dulci, vei să-i trezești
Pe toți acel din «București»,
Carii dorm butuc, la mal.
Te lupți să-i scoli; dar e'n zadar,
Căci ei visează mai frumos,
In loc murdar.*

*De-aceia-ți scriu, ce port în gând,
Și îți răspund:
Că n'are cine să asculte,
Bătăi, din inima și fierbinte.
«Cel surd, nu poate să te-audă,
Cel mut, nu poate să-ți răspundă,
Iar cei ce pot, nici ei n'aud».*

Ioan Iatagan
Invățător
Com. Brânza

MIȘU DRAGU

— Amintiri —

Era în postul Crăciunului la 3 săptămâni dela lăsata de sec. O zi de început de iarnă, cu vânt uscat pornit dinspre nord, îngheța până și maduva oaselor. Drumurile erau pustii, iar coriile în fi-pete stridente, cobeau a vreme rea.

— «Are să se strice vremea... Cu siguranță că la noapte dă ninsoare aprigă», completă moș Toader cu voce tare, șirul cugetării din năuntru sau, iar tușa Smărandă, privind îngândurată la lemnul ud ce ținea în foc, întări spusele moșului:

— «Va da viforniță»... Acest scurt și rețezat dialog între cei doi bătrâni, s'a petrecut în sală. Moș Toader era așezat pe un mic scaunel iar Tușa Manda, cum i se mai zicea, ședea la vatră în fața focului. Din când în când Crivățul de afară fluera prin cu apucături epileptice, trist fața micului geam. Deasupra vetrei, hornul hăuia ca o geamandură pe o mare furioasă.

Într'un târziu, când vântul părea că se mai domolise, moș Toader, întrerupse iar tăcerea ce domnea grea ca plumbul între vatră și scaunel, cu hotărârea nestrămutată, ca să mai stea de vorbă:

— «La ce te gândești Smărando?»

Bătrâna, din locul ei, oftă prelung ca la amintirea unor vremi plăcute și scânci mai mult ca pentru ea:

— «Unde-o fi acum el?... «O, cât am dorit să fie ală-turea lângă noi!.. Ce viață poate să mai fie aceasta? «Bătrânețe silită și canonică».

— «Iar te-ai apucat de «bocit și de cobit? Destul «ne coboște vântul de-afară!.. «Lasă acum. Ce-a fost s'a «dus.

«Vremea acoperă toate cu cenușa uitării». Și conversația continuă pe același ton de incriminări și scuze. Unul evocând și altul cântând să risipească amintirea. Prea le părea dureroasă. Afară vântul nu încetase. Seara se coboșe răpărită, acoperind cu năframa-i neagră pământul frământat de vânt. Din când în când, ca adus de-o mână nevăzută, câte un fulg pribeag și singur, se lovea timid de geamul rece. În casă domnea tăcerea și gândirea ascunsă...

În aceeași seară tristă de început de iarnă, trei tineri, încovoiați de vânt și cu guleretele paltoanelor ridicate, mergeau tăcuți, urmăriți și împinși pas cu pas de crivăț, în josul unei strade din orașul X. Ajunseră la adăpostul unei prăvălii îngheșuită între două case de mahala. Se apropiară de lumina spălăcită ce se filtra prin geamul murdar al ușei. Deschiseră înfrigurați și intrară. În colțul cel mai întunecos, în jurul unei mese voioase, se așezară tustrei. Unul din ei ceru cu jumătate de gură vin și pahare. Turnă fiecearuia, îndemnându-i zămbind:

— «Luați și beți. Afară-i furtună năprasnică, ce n'o potolește decât cel de sus. Pe când furtuna din sufletele noastre o astâmpără paharul». Mișu Dragu nu răspunse invitației, puse paharul plin jos. Și trecându-și din când în când mâna prin părul stufos și negru ca smoala, privea în-

gândurat și neprecis spre locul pe unde intraseră.

— «Ce te-a găsit pe ziua de azi, dragă Mișule? rupse tăcerea unul din ei. Parcă ți s'au înecat corăbiile, așa pari de amărât. Haide, lasă gândurile. Fii vesel. Mai bine-ți șade cu zămbetul pe buze».

Părănd că n'auzise, Mișu Dragu, continuă să tacă și să privească nehotărât. Tăcerea fu și mai apăsătoare.

Tristețea lui Mișu trecu și asupra celor doi tovarăși. Comunicarea sufletelor se făcea, între acești trei prieteni, cu repeziciunea unei unde electro-magnetice. Veselia unuia înveselea și pe ceilalți. Melancolia altuia predisunea la aceeași stare pe toți. Îngândurarea lui Dragu pusesse pe cei doi să se întrebe în ei: «Ce o fi având?...» Ca povestind de pe alte țărâmu-ri, Mișu curmă tăcerea plictisitoare:

— «M'ați întrebat adinea-or, de ce sunt așa de trist eu, care în alte dăți râdem și glumeam. Iubiți prieteni,

sufletul omului e o taină, e un adânc în fundul căruia se sbat valuri furioase. Dece sunt trist? Este o taină pe care și pot și n'aș putea ca s'o explic. E un ciudat amestec de amintiri și sentimente ce se sbuciumă fără frâu. Vă mirați și totuși e așa cum vă spun. E un adevăr crud ce stă deasupra tuturor ca un duh rău: «necunoștința lașitatea». Cu ce am fost eu vinovat?

Se întrerupe brusc. Își cuprinse tâmpile fierbinți între mâini și rămase gânditor...

Depart, i n t r u n sat cu înfățișarea tristă, cu căsuțele albe și timide, acolo, în vaga depărtare, într'o căsuță curat văruiată, în fața jarului de de pe vatră, o bătrână își toarce amarul sufletului în boabe mari de lacrimi: «Dece nu vine?...»

Spre această bătrână, gârbovită de griji, Mișu Dragu se gândea cu tot sufletul. Și gândirea aceasta îl durea.

I. Balaciu

ANUL NOU

Anii zboară ca vântul a spus un mare poet latin. De când e lumea anii, unul după altul s'au scurs în noianul trecutului, fiecare cu durerile lui, fiecare cu răscolirile lui. La fel trecu și acest an pe care nu-l vom mai vedea niciodată! Nu vom mai vedea niciodată clipele dar anii?

— «Iar te-ai apucat de «bocit și de cobit? Destul «ne coboște vântul de-afară!.. «Lasă acum. Ce-a fost s'a «dus.

«Vremea acoperă toate cu cenușa uitării». Și conversația continuă pe același ton de incriminări și scuze. Unul evocând și altul cântând să risipească amintirea. Prea le părea dureroasă. Afară vântul nu încetase. Seara se coboșe răpărită, acoperind cu năframa-i neagră pământul frământat de vânt. Din când în când, ca adus de-o mână nevăzută, câte un fulg pribeag și singur, se lovea timid de geamul rece. În casă domnea tăcerea și gândirea ascunsă...

În aceeași seară tristă de început de iarnă, trei tineri, încovoiați de vânt și cu guleretele paltoanelor ridicate, mergeau tăcuți, urmăriți și împinși pas cu pas de crivăț, în josul unei strade din orașul X. Ajunseră la adăpostul unei prăvălii îngheșuită între două case de mahala. Se apropiară de lumina spălăcită ce se filtra prin geamul murdar al ușei. Deschiseră înfrigurați și intrară. În colțul cel mai întunecos, în jurul unei mese voioase, se așezară tustrei. Unul din ei ceru cu jumătate de gură vin și pahare. Turnă fiecearuia, îndemnându-i zămbind:

— «Luați și beți. Afară-i furtună năprasnică, ce n'o potolește decât cel de sus. Pe când furtuna din sufletele noastre o astâmpără paharul». Mișu Dragu nu răspunse invitației, puse paharul plin jos. Și trecându-și din când în când mâna prin părul stufos și negru ca smoala, privea în-

Nu stiu cum trecură anii, un sfert dintr'o sută, se dușeră ca vântul pe meleagurile pustii ale vieții. Mai eri eram copil și așteptam să mă duc cu uratul, cu steaua cu plugușorul, cu sorcova, la ghicit la horă. Doamne, bogată mi-e copilăria, zice o lacrimă în cinstea Ei. «Unde-mi ești copilărie cu pădurea ta cu tot. S'au dus anii și le duc dorul, cu urat, cu stea, cu plug, cu sorcovă cu tot...

Acum mai vine altul, cine știe cu ce necazuri, cu ce păcate, griji și nevoi.

Ce-i pasă vremii de noi? Ea merge înainte. Vine anul nou, lasă vie cu ce-o ști el, noi îl așteptăm de mult și așteptăm mulți înainte căți ne-a rânduit Dumnezeu. Ce știm noi ce o să mai fie și în acest nou an? Nu putem ști. Numai țării noastre dragi îi urăm ca

«Acest an cu bine să sosească!»
«In scumpa noastră țară
«Acum și pururi s'o ferească,
«De viața cea amară.

«De foame, sabie și foc,
«De toate cele rele
«Să nu-l aducă nenoroc
«Necaz și zile grele»

«Să nu mai știe de dureri
«Și lacrimi să nu știe
«Tu adă-i dragel noastre țări
«In toate bucurie.

«Ca floarea mândră pe pământ
«Tu fă-ne-o să'nstorească,
«Iar neamul nostru scump și sfânt
«Etern s'o stăpânească».

Iar iubiților cititori ai acestor gazete, care se luptă cu nevoile și grijile ei, unde i-o găsi, fie în căminurilor lor, fie ori unde ar fi, bucuroși s'au necăjiți de grijile amare ale vieții, Eu un umil cola-

borator al ei le urez atât. «Să vă dea Dumnezeu sănătate, mai multe bucurii decât necazuri, și sfintele sârbători să le petreceți cu bine».

Dem. I. Ilescu Palanca

1) Sergiu Danielescu.

TU...

Ion Constantinecu-Stejar

Lumea o ridici din tină

Orbilor le dai lumină,

Criinii te slăvesc în cor,

Pasările'n graiu lor

Părălașul îl porți lin

Și l dai suflet cristalin

Tu le ții pe toate'n mână

Și le adapți din fântână

Căci ești Tatăl Nostru Sfant,

Iar noi robi pe-acest pământ.

Amurg

Prundul alb se svântă'n soare
Ș'nroșite de amurg —
Printre sălcii plângătoare —
Undele-obosite curg.

Printre dealuri, prin poene
Somnul vine pe juris,
Visuri dulci aduce'n gene
Obositului frunziș.

Cu petalele-adunate,
Florile, visând zeitri,
Dorm acuma legănate
Pe tulpinile subțiri.

Al. T. Stamatiad

Să strângem rândurile...

D-I Florea Nicuță inv. Broșeni — Argeș, în articolul «Apel...» din Cultura Poporului No. 299 din 10—XI—1929, își picură îndurată în câteva cuvinte îngrijorarea despre reaua situație a D-sale, creiată de asprimea legilor actuale.

Situația D-sale este a multora dintre noi. Și pe cât se plânge D-sa, pe atât mai mult am dreptul a mă plânge eu. Vai! zic «dreptul» căci numai cu acest drept ne mângâiem.

Sunt absolvent cu diplomă de capacitate al Șc. Normale sesiunea Iunie anul 1925.

Pe 1 Septembrie 1925 am fost numit inv. cu titlu prov. ord. Ministerului, în baza cărui am funcționat neîntrerupt până la 1 Sept. = 3 ani. În Mai 1926 am satisfăcut Legea Recrutării, iar la 15 August 1928 am fost încorporat la Reg. 26 Inf. pentru satisfăcerea termenului de 1—un—an de serviciu militar sub armă. Onor. Comisia Medicală a Șc. M. de Inf. No. 1 — București, a găsit de cuviință a mă amăna de două ori și din această cauză, am fost încorporat la data de mai sus.

La 1 Aug. 1928, când s'au făcut noile numiri de învățători, postul în care eu funcționasem l-am găsit trecut vacant pe tabloul la Rev. Șc. Dolj. Am fost foarte surprins și mirat de această noutate. Cerând lamuriri, mi se spune că: «n'am făcut armata și de aceea postul meu trebuie dat vacant...»!

Pentru ce așa? Sunt nedumerit și acum... În baza aceleiași legi am fost numit cu titlu prov. și tot în baza aceleiași legi mi-s'a luat postul.

Ce fel de raționament? Ce fel de logică? a caluzit pe cei cari au în mână «pâinea și cuțitul» — ca să ajungă la acea hotărâre. Ori legea inv. primar prin art. 113 al. d. înțelege prin cuvintele: «Barbații să fi satisfăcut legea recrutării» ca, orice ins să fie trecut prin Comisia de recrutare — indiferent dacă armata o face imediat sau mai târziu. Prin acel alinat, se cere deci a face dovada că am devenit majori și că nu ne-am sustras îndatoririlor impuse de Legea Recrutării. — A-tât și nimic mai mult. — Căci s'a zis, nu se poate încredința o însărcinare cu toate răspunderile unui ins ce n'a devenit major și cu atât mai mult unuia ce n'ar fi respectat și nu s'ar fi supus tuturor legilor țării.

Atunci, de unde argumentul că «n'ai făcut armata»?!

În acest caz, cum rămâne cu cei cari nu fac armata? Cu cei dispensați de serviciul militar ca unic liu la mamă văduvă, părinți neputincioși, etc., dispensați medical și reformați? Cum rămâne cu aceștia? Ar urma după precedentul creat, ca niciodată să nu poată fi numiți cu titlu prov., să nu dea definitivatul. Dar, nu se întâmplă așa...

Mulți dintre colegii mei, când eu eram militar, dădeau definitivatul... fiindcă soarta le rezerva această favoare... nu, un drept... de a nu face armata!

Același caz, cu colegile învățătoare — Pentru că nu fac armata, ar urma ca niciodată să nu poată fi numite cu titlu de... glorie? Nu! D-sa, cu noi — câțiva — din câteva serii nenorocite, de ce s'a răsturnat justa interpretare a celui a l i n i a t... boclacaș...

La 15 Iulie 1929 mă prezint din nou la alegerea posturilor în învățământul primar... căci, după cum vedeți, dreapta chibzuială a dregătorilor noștri — făcuse să fie anulată numirea de mai înainte.

Cu ajutorul lui Dumnezeu și conlucrării favorabile, postul a scăpat neocupat de un alt titular — așa că am putut să-l ocup tot eu.

Și astfel am fost numit din nou în același titlu. Așa că astăzi mă află în posesia a două ordine de titlu provizor, a două după aceleași lege și de același Minister. — Deci două titluri de... «glorie» însă «gloria am pierdut-o».

Mă întreb cum adică — sunt mai capabil acum de această misiune, decât în 1925 când terminasem Normala? — Atunci purtam în suflet focul dragostei de rolul ce mi-am ales și puterea de muncă data de entuziasmul tinerții și al idealului formulat pe băncile școlii.

Pe când acum, port în suflet amarăciunea și necazurile produse de... strășnicia legilor și greutatea vieții...

Suntem priviți peste umăr de colegii din serie cari au luat definitivatul — căci noi mai avem 3 ani până la acel grad — și în astfel de condiții demnitățile noastre scade, iar nemulțumirile cresc și este păgubitor.

Cautăți de pătrundeți acest adevăr ca să înțelegeți mei bine cât de mult suferim...!

Rog, colegii din această categorie și pe cei cu cari am vorbit personal, să iasă din «turnul tăcerii» să ne susținem drepturile... luate pe nedrept... să strigăm să ne audă toată lumea, să căutăm să ne vindicăm rana din sufletul nostru.

Rog foarte stăruitor și pe cei cari dețin puterea și împart dreptatea, să piece urechea la glasul nostru — Să ni-se dea ce s'a luat. Să ni-se dea dreptul de a da examenul de definitivat la 3 ani după recrutare — ci nu, după 3 ani după liberarea din armată.

Să se îndrepte această greșală strecurată. Să înceteze această stare păgubitoare din punct de vedere moral, material și național.

Colegi, să ne strângem rândurile...
Ioan Stuparu
Învățător, Veleni—Dolj.

Rugăm stăruitor plății abonamentului

Cu Steaua

Un rău care trebuie îndreptat

Un rău care băntue, mai ales de la război încoace, este obiceiul fetelor de la țară, de a fugi către orașe. Cercetând cu deamănuntul toate serviciile de pe la orașe, se poate dovedi că, mai mult de 90 la sută, sunt de la sate. Ce le face pe aceste fete să și părăsească căminul lor? Multe ori fi plecând din cauza sărăciei. Dar multe din ele fug din alte motive. Unele, măritându-se și întâmplându-se să și plece țărânul spre oraș, părăsindu și căminul său, în care muncind, trăiește mult mai fericit decât în oraș.

Iar o datorie a organelor noastre conducătoare este: să caute a înlătura pe cât se poate acest rău, care în ultimul timp, băntue cu cea mai mare furie, pricinuind un mare rău întregii noastre societăți. Altfel microbul se va încuiba din zi în zi, doborând spre pierzanie jumătate din poporul acestei țări, iar generațiile viitoare moștenindu-l, nu vor putea avea o soartă mai bună. Cel puțin acestor generații, dacă nu le lăsăm cine știe ce moșteniri, odată cu libertatea, să le lăsăm și sănătatea.

ani de zile până să se facă un control a acestor fete și ușor de închinuit, ce urmări grozave vin.

La acest rău contribuie și părinții acestor ființe. Pe cât se poate ar trebui, să împiedice plecarea lor la orașe, unde știut este că, nu le așteaptă decât nenorocirea.

Astăzi când țărânului român, i s'a dat pământ și când muncitorul agricol este căutat, nu trebuie să mai plece țărânul spre oraș, părăsindu și căminul său, în care muncind, trăiește mult mai fericit decât în oraș.

Tudor DUMITRESCU.
Târgoviște.

Rondelul unei flori

de George Nedelea

*Aveam și eu o biată floare
Pe masa mea într'un pahar,
Înțeam la ea ca un avat
La o monedă salpitoare.*

*Era un trandafir bizar
Ca ochii tristelor fecioare!
Aveam și eu o biată floare
Pe masa mea într'un pahar.*

*Când azi privesc la ea cum moare,
Cum și-a pierdut parfumul rar,
Măntreb ce Dumnezeu barbar
Îndrumă viața asta oare?
...Aveam și eu o biată floare!.*

Nașterea Domnului

Anglicanismul și Ortodoxia

O scrisoare a copiilor ruși către Gorki

Oaspele d. Mussolini, scriitorul bolșevic Gorki, se află de câteva timp în Rusia. După ce prezidase Congresul cluptătorilor contra religiei, el patronază astăzi Congresul începătorilor ruși.

Umiliția sa, față de șelii bolșevici, este proverbială, însă pare că față ca adevărul lui, deasemeni, îi este scârbă. Iată o scrisoare, pe care a primit-o și pe care o publică în *Izvestia*.

«Tovarășe Gorki, iată anul școlar care începe. Ceata noastră de copii ispravind școala de șapte ani, ar voi să intre în școlile profesionale. Această dorință este foarte naturală; noi avem nevoie de învățătură, este neapărat trebuincioasă societății, folositoare Statului, însă de care totuși suntem lipsiți.

În calitatea noastră de copii, toate ușile ne sunt închise, acele școlilor ca și cele a unui meșteșug oarecare sau unei alte îndeletniciri. Noi suntem scoși din societate și aruncați în afara de viață.

Pentru ce? Numai pentru că am venit pe lume printr'un element străin în lumea sovietică. Este foarte dăruos pentru noi să fim în neputință găsirii părinților noștri, ca să câștigăm dreptul la viață. Suntem lipsiți de învățătura școlară și ni se închid toate ușile răzându ni se dreptul de a lucra sau a câștiga viața noastră prin cultivarea pământului. Ce este de făcut, ca să nu murim de foame?

«Ești un puternic băgător-de-seamă al vieții.

Ai auzit, de ja, vorbindu-se despre suferințele copiilor sau te faci mai bine că nu știi nimic?

Pentru ce nu găsești curajul ca să ridici glasul?

Sub cămuirea monarhică, nu și-a fost în a să dai pe față toate relele societății, însă în timpul de față, închizi ochii la suferințele noastre și nu vreau să cunoști chinurile celor nevinovați.

«Noi numai putem să trăim astfel; batjocorim pe nedrept cari ne chinuesc sunt îngrozitoare. Copiii, ca noi, ar trebui să fie omorâți și părinții castrați. Noi, totuși n'am savârșit nici o crimă.

Pentru ce, deci, ne oropsiți așa de crud? Blestemat să fie ziua și ceasul în care am fost născuți!

«O ceată de copii nedreptățiți»

Modul de a lucra al justiției sovietice

Presă străină din 24 Mai vestește executarea a trei ingineri acuzați că au luat parte la o organizație contra revoluționară, lucrând spunea acuzația să distugă industriile care transportă aurul și plătina.

Gazetelor celor din privilegiu, de tot felul a protestat cu toare împotriva acestor executări însemnate. Zorul socialist al d. Kerenski, *Rusia Chiniță* din (1/VI) scrie:

«Târpenia acuzației alcătuită împotriva lor nu înălțează nimic decât faptul că din cele trei victime doi erau bătrâni de 70 și 75 ani! Ea se înălțează încă și mai înălțându din faptul că hotărârca a fost dată și executată fără ca să fi fost făcută cea mai mică procedură judecătorească. În loc de o săla de tribunal, a fost sub-solul sâng-ros al Ceka! Bolșevicii n'au voit să institue un «proces exemplar», ca și în primăvara anului trecut când deasemeni s'a vărsat sângele tinerilor acuzați, de «contra-revoluție econ mică».

«După execuție, s'a știut toate straturile sociale ale U. R. S. S. au fost grozav mișcate de măsurile sângeroase. În Europa, părerea de rău a fost mare.

Aceste răzburări dovedesc c'o mare tărie în ce stare se află, în U. R. S. S. ingineri și specialiști cari lucrează în industria Statului.

«Teroarea rămâne pentru conducătorii Sovieticilor o normă de guvernare. Ca și anul trecut, ei se folosese de ter are în clipa în care țara trece prin mari greutăți economice. De data aceasta, suntem la o nouă criză economică și, pentru a îndrepta în altă parte atențiunea maselor cari ar căuta pe adevărapi vinovați, să descopere noi victime.

«Această execuție fără judecată, este o porcărie pentru cei cari, împotriva adevărului, ar voi să creadă că dictatura sovietică are dorință și puțința să evolueze în chip pașnic. Răzburările lui Stalin față de opoziția de stânga nu trebuie să înșele pe nimine.

În acest înțeles, toți aergaterii, la sânul partidului comunist, se auun.

Toți comuniștii ori care le ar fi năzumiț, sunt pentru mijloacele sângeroase, pentru teroare, pentru situație față de acei cari îndrăznesc să se îndoaie, a despre virtutea baionetelor.

«Noi numai putem să trăim astfel; batjocorim pe nedrept cari ne chinuesc sunt îngrozitoare. Copiii, ca noi, ar trebui să fie omorâți și părinții castrați. Noi, totuși n'am savârșit nici o crimă.

Oganul democratic al d. Mikov, «Poshiedna Novosti», din 25—V scrie:

«Suntem obișnuși cu multe lucruri, cunoscând pe bolșevici și caracterul lor, însă este peste putință de a ne deprinde cu executările lor crude și fără judecată. Fiecare, dintre aceste executări, pretințe ca noi să facem un apel la părerea publică din lumea întreagă. Trebuie ca lumea civilizată, să înțeleagă grozavia acestor crime neomește și să se îndereze cu disprețul sau în acest timp când aceia se lăptos...»

(Fot. et Vic)

Trad. de Pr. Corneliu Grumăzescu
Direcțorul Seminarului din Edineț.

Citiți și răspândiți «Cultura Poporului»

In refacere

— Scot săpun, ștergar?
— Nu! Lasă-mă!

Sunt mort de oboseală. Im vine greu și piciorul să-l întind în trasul cismelor. În odaia lipită pe jos cu lut, — cald demorțitor. Prin fereastra cu indrușain și mușcate, Dimineața ca o zână cernită îmi intră cu tot rap-rap-ul ploaii repezi. Plumb, — cerul afară, plumb, — în creer și în inimă. Octombrie — întunecat, împarte tuturor, silnic — tristețea!... O toropeală isvorâtă din hurdușături de tren, îmi tenevește mișcarea, mă aruncă, — bun de aruncat — în mijlocul patului.

Inchid ochii împăjejeniți ca de o ceață, simt nevoia unui somn copleșitor, dar gândul mă ține reaz. Zilele perindate în munji, mai luminoasă icoana clipelor înfrigorurate de pe valea Susaiului, pe creasta Retevoului, stăruie...

Miez de noapte... muzici... iuresc... Suflet în famfără și mitralii gheizeri meșteșugiți de obuze... Apocalips: căzuți, gemetele lor... (Parcă cineva îmi plimbă, lin, su-părător de lin — pe șiră — degete de ghiață. Ce cald, ce bine e în odaia lipită pe jos cu lut!) A p o i înlocuirea Regimenten-tului cu altă unitate. Schimbarea se face în soapță... sector de la... la... predări: magazinele cu grenade... Schița sectorului, drum de retragere... Reperă... și despărțirea camaraderescă: N o r o c... Cu bine... Isbândă!...

Coborâm în spre Sinaia. Buștenii și Poiana Țapului toropie de bombardament dorm în dimineața cenușie. Milițieni, toc-mesc șoseaua sfântărită de Berthe... un ordin D zeu știe pe unde a venit ne oprește o zi pe imaașul din stânga căii ferate. Alte trei patru ordine se bat cap în

cap — obosindu-ne mai rău. Făceam calea întoarsă spre front: vești rele dinspre tunel, bavarezii ne-au atacat, suntem rezervă. Un ultim ordin ne mână către Sinaia după o noapte în care de zece ori trebuia să intervenim în luptă.

— Incotro?
— În refacere. Așa a strigat bărbuța Colonelului unei trăsuri de «frontieră» lătită cu grade,

— În refacere... refacere... facere... face... Cuvântul pomenit de la capătul coloanei repetat ca un ecou până la ultimul om, a duce parcă o îmbunare, o brună de înseninare pe frunțile încrețite de griji, un licăr de nădejde în sufletele întunecate ale războinicilor noștri. Cuvântul pomenit făgăduia nu numai odihna și p a c e a după atâtea zile de sbucium necurmat, dar înfățișă parcă trailul liniștit când departe de frământarea vijelioasă a luptelor a cărnei răvășită de obuz «refacerea» devenea sf-cuminecătura a trupului

ostoit de hărjoana morții. «Refacerea» cuvânt neauzi și neînțeleș poate până atunci de ostași, împlinea de o potrivă la toți, nevoia unei clipe de răgaz. Și când ostașul mai auzi că vom mânea într'un sat câte va zile, că ne vom completa rândurile pustiite cu aduși proaspăt de la vatră, că ne vom pregăti să intrăm iar în Transilvania, prinse a pași mai avan, cu capul în sus și pieptul umflat de aerul Sinaiel... ora 7 am mas aci. Pe un cartonaș ce mi s'a împărțit cetesc: «Incuartierat Via Maior Ursache» Neuitată zi, neuitată gazdal Ordonașă, cu lada de campanie se lupta cu scările. Maiorul, mă primi nu frătește, ci părintește. Mic de statură cu o bărbuță «Ludovic» (nu semăna cu Dl Colonel) îi luca ochii de bucurie.

— Imi dați voe să mă prezint Sublo-tenentul. Călcăele: Țac! Țac!

— Mă bucur, Maiorul...

Mâna scuturată, călcăele: Țac! Țac!

— Poftim, poftim! Mă împinse într'o cameră cu pereții cuprinși de diplome, medalii, coarne de cerb și o vedere lungă din ta-

van până în parchet înfățișând «Columna lui Traian».

Se sprijini cu o mână de floarea unei coloane de marmură mă privi o clipă, apoi ca o comandă: — Vă îndăui 15 minute, timp să vă schimbăți. Vom lua cafeaua cu lapte împreună. Vom discuta tactică... Mă luă camaradereste de braț, mă purtă prin coridoare pătate în galbul de lumina unor grele felinare înfute în mâini de statui (mai târziu m'am dumerit că-s originale din răposata B-stiție) urcăm, coborâm scări și la No. 5 oada destinată.

— Va las. Mă înclină. Rămăsingur, mirat, mă gândii la «Pro-granul» gazdei și îmi adusei aminte de recomandăție; Maior... vetera... 77... mecanic, puseu cea-ornicul pe o mesicioară. Crisă, cu nasul în lada de campanie făcea apelu sculelor de toaletă.

În 15 minute mă aflam jos, în prânzitor. Militarul, militar și aici. Credeam c'o să mi desfăt privirea cu tablouri înfățișând: de diplome, medalii, coarne de cerb și o vedere lungă din ta-

din față ținuse Grigorescu să semneze: «Cina o s'a s'a lui la Plevna» Corturi sub cer înnoirat pe pământ mocirid de ploii... În planul din stânga, doi în man-tale lungi — unul fumează, cel-lalt ațăță focul sub înalte că-cane, al treilea cu mișcare dor-molită desface meinda. În fund, creionare în ros-vinețu a înserării... Doi, servitori gal-nați mi-au tăat admirația servindu-mă cu bunătăți. De cafea cu lapte nici urmă: ouă, șuncă, brânzeturi și... trei feluri de vin.

Maiorul, mă spionă așezat în fața cu paharul plin și o întrebare: —...Ca lei?

—...Ca... și înfulcam din șuncă să te fii.

—...Zici că două zile a fiiut lupta? Hm!

—...Două... și ungem de zor șunca cu muștar.

— Vrasăzică aici era linia întâi (și luă din față adunând și de la mine portacămurile, inelele de șervete, albiara cu scobitori, aliniindu-le) dincoace Neamțul... (luă solnița și o trânti cu harțag în față «iniei Ia»).

—...Da... și am trecut repede la brânzeturi... ouă nu mai erau... (pe ultimul a vrut să mi-liea din mână, psemne ca să «narcheze» comandamentul dar...)

— Ma rog, mie-mi place practic. Artileria germană...

— A h! Berthele? Acuș (luă din serviciu scoica de piper, butoișele purtate de pitici cu oțet și undelmin, porcul cu muștar și le răndui încotrova). Vra să zi, acum retragerca trebuia acoperita... buuun!

— Armata Prezan!

— Crezi c'am uitat-o? Nuu! Și înhipse «ostentativ» cele trei cărafoare cu vin: roș-negru-undelemnii în partea de nord. În pauză, văd o bucată de pamezan și frân înarmat cu cuțitașul sa i dea părerea în privința inuțelor de stradă din Brașov, — anii, părădnicii, îi tremurată mâna, cuțitașul în loc s'o ia spre Tâmpa (coșcoțemice cozonac cu nuc) (dădu peste artileria vrăjmașă și talmes-balmeș-ul fu complet când «Berthele» nevinovate căzura în brațele «Armatei Prezan» Galonații din stângile noastre se

Cultură și civilizație

Socotim că ideea de cultură apare la om pentru întâia oară ca ceva definit și sigur. Sunt oameni de știință care găsesc originea ideii de cultură în momentul când omul simțindu-și insuficiența puterilor sale fizice, a ridicat de jos o piatră sau lemn, pentru a-și spori aceste forțe. Cu toate că în mare parte concepția se justifică printr-o argumentație solidă, totuși i se poate atribui un caracter dubios: într'un cuvânt actual acesta ar putea fi mai curând interpretat ca un gest spontan, irațional, pornit din instinct de conservare individuală, decât ca un act de conștiință. Cultura presupune logică, rațiunea ei disciplină.

Se poate accepta părerea sociologilor moderni care susțin că procesul de diferențiere a individului de masa unitară și omogenă a tribului s'a făcut în virtutea instinctului acestuia.

Dar nu putem să ne oprim a vedea și în acest fapt, un act de cunoaștere ci din potrivă un moment ascendent al evoluției omului. Unii sociologi susțin ca prim act de cultură această diferențiere. Noi socotim acest fapt ca o etapă anterioară culturii. Cultura înseamnă inițiativă și înfaptuire individuală. Diferențierea poate fi socotită ca un fapt biologic iar nici de cum cultural.

Evoluția este una din laturile sub care se poate concepe lumea, universul. Fără ea ar dispărea poate pentru noi noțiunea de timp, istorie etc.

Cum am spus mai sus, ideea de cultură presupune ordine, disciplină, căci dacă ne-am închipuit lipsa ei, ușor putem vedea că personalitatea ce-o presupune n'ar fi altceva decât un balast în formă și inutil de cunoaștere. Existența culturii este riguros garantată de personalitate. Ideea de civilizație este cu mult mai complexă și cu mult posterioară celei dintâi. Cum

am văzut, cultura are caracter individual. Ea este procesul de elaborare a unor asociații de natură logică sau afectivă, pe câtă vreme civilizația este complexitatea acestor manifestări individuale. Pentru a avea civilizație este necesar să admitem existența unei cunoașteri specifice sociale care să fie susceptibilă de manifestări individuale.

Sociologul Gillette în — Forțes sociale — înțelege prin societate, totalitatea fenomenelor sociale recunoscându-le în același timp o origină în individuală și o continuitate în timp, căci același, aiurea spune: activitatea socială nu i'alta decât acțiunea individuală care are consecința asupra altor indivizi. Dacă privim istoria filologiei găsim că, de la organicii Platon și Aristotel care cu aceleași funcțiuni organice care se remarcă și la corpul omenesc.

Însă oriare ar fi diversitatea de concepții care ar exista în vederi totuși ei au ajuns să recunoască într'un mod contractual, existența civilizației ca ceva deosebit de cultură.

Civilizația are un caracter practic și universal. Ea garantează atenuarea dreptății care există între raporturile individuale așa că ea devine mai «socială» (dacă i'permis termenul) decât cultura.

Nu ignorăm că însuși cultura este în ultima analiză un fapt social, dar în considerațiile noastre ținem seamă tocmai de această ultimă analiză.

Ca să precizăm ar trebui să mai adăugăm, că cultura devine civilizație din momentul ce și a pierdut cu desăvârșire caracterul de individualitate.

Civilizația este anonimă. Ea e un bun al familiei, neamului rasei și în cele din urmă a lumii întregi.

Deci: Prin cultură la civilizație.

C. P.

P. DULFU

Literatorii poporanisti — la noi se numără pe degete. Printre cei rămași în viață, un loc de frunte îl ocupă P. Dulfu.

În afară de această bogată activitate, scriitorul nostru poporanist, care a pătruns până în cele mai îndepărtate colțuri ale țării, a mai desfășurat o frumoasă, și lungă apostolie: aceea de profesor, de dascăl, timp de 40 de ani. Este o adevărată încununare a unei cu alta.

Sulptorul Spiridon Georgescu, autorul bine inspirat al altor lucrări de artă și de

portrete literare și publicistice s'a gândit că în această frumoasă galerie trebuie să intre și veșnic tânărul P. Dulfu. Bustul de mai sus este de o eleganță strălucită. Așa cum l'a văzut el: așezat pe o temelie spirituală de opere literare — iar puțin mai sus, o splendidă frunză de laur, P. Dulfu este un simbol de o frumusețe clasică.

Spiridon Georgescu este un creator, care vrea să nemurească figurile fragile ale creatorilor sufletești.

Isbânda e a lui.

Crid.

Bulgaria amenințată

Bulgarii tot nu se astâmpără! În loc de recunoaștință, bulgarii ne amenință; această amenințare este vechea năvălire bulgărească dusă între popoarele vecine.

La 1900, cercurile financiare din Viena au refuzat să acorde un împrumut lui Naciovi, fostului ministru de finanțe al Bulgariei, temându-se de urmările grave ale propagandei revoluționare dusă de comitetul bulgăro-macedonean de sub conducerea lui Saraloff, împotriva României. Pentru potolirea acestei mișcări bulgărești, cercurile diriguibile ale Austro-Ungariei au slăbit cu stăruință pe prințul Ferdinand al Bulgariei să aplice pe cale pacifică această propagandă revoluționară. Lucrurile s'au schimbat într-o vreme, în mai bine. Dar poetul Vazof, prin poeziile lui pline de «dăncă ură, a îndemnat poporul la răsccoală; și această burzuliure a mers până la 1916, când barbaria bulgărească și-a arătat toată ura salbatică asupra Românilor, schingiuind trupurile românești atât pe străzile Bucureștilor cât și în celelalte părți ale țării noastre de sub stăpânirea vremelnică a dușmanilor.

Furtuna din 1916 a trecut cu ea au trecut și zilele senine ale bulgarilor dela 1880 și de altă dată prețuite cu multă dăruire de Țara noastră. Cine nu știe că în casa noastră românească s'a urzit destinul bulgăresc? Cine nu știe că libertatea bulgărească a fost dăruită de vitejia și de jertfa Românilor de la 1877? Pentru atâtea binefaceri venite din partea noastră în casa bulgărească — drept recunoaștință — într-o vreme, cercurile conducătoare din Bulgaria ne-au propus unirea sub conducerea înțeleaptă a Regelui Carol. Dar sufletul bulgăresc este schimbăcios și plin de ură și cu dorința arzătoare de a stăpâni pământul Dobrogei, pamânt, care a fost, este și va fi a României, potrivit dreptului și adevărului istoric. Așa de mult s'a lipit sufletul bulgăresc de Dobrogea, încât scriitorii și poezii cântă cu duioșie despre acest ținut românesc. Scriitorul Angelof, în 1922, a scris următoarele în «Cântecul Dobrogei»: «In, țara mea dobrogeană, tu ești raiul nostru pământesc: pe câmpuri se coace grâul aurii, pe pajști behăsc turmele de oi cu lâna neagră. Privind vulturi

ni se spune că tot sufletul poporului bulgar luase parte la primirea salvatorului lor. Recunoaștința bulgărească era proaspătă în sufletele multămi desrobite. Atunci Mitropolitul Sofiei, îmbrăcat în veșminte liturgice, alături de un număr cler și alături de conducătorii Bulgariei, a rostit, în limba românească — printre altele — memorabilele cuvinte: «Mult datorează Bulgaria României pentru toate binefacerile și pentru marea ospitalitate pe care ea a acordat-o întotdeauna bulgarilor, precum și pentru însemnata parte ce a luptat la liberarea Bulgariei... Regele Carol a răspuns: «E o deosebită satisfacție pentru mine să primesc asemenea asigurări chiar dela mitropolit, primul demnitar al Bulgariei, și stă numai în voia Bulgariei să întreprindă întotdeauna cu România cele mai bune relații, deoarece, România nu dorește ceva mai mult decât aceasta... Iată cum vorbea, pe vremuri, o generație înțeleaptă și recunoscătoare, care cauta să întreprindă și să cultive un spirit pacinic între popoarele vecine. Pe vremuri, Mitropolitul Sofiei primea în odăjii sfinte pe Regele Carol, iar astăzi, la Razgrad, Mitropolitul Sofiei tună și fulgeră împotriva României, iar bulgarii înarmați se năpustesc la granițele Dobrogei, cum s'a schimbat sufletul bulgăresc și cum s'a vestejit floarea recunoaștinții! Să nu se uite, că Bulgarii din Țara noastră o duc foarte bine față de România din Timocul Bulgăresc și că sta în voia și în binele Bulgariei să întreprindă cu noi cele mai bune sentimente.

Straja noastră dela Miaza-ză veghează. Sufletul românesc va ști să arate năvalnica vitejie ca altă dată, când Bulgaria va cere să fie liniștită. Ca întotdeauna, poporul românesc vrea liniște și dreptate și mai vrea ca recunoaștința să licărească mereu în sufletul poporului bulgar.

N. G. Munteanu-Muntmarg

Primim schimb cu orice gazeta

În «Memoriile Regelui Carol»

NEGURI

Colo, în fund
Stă mort al cerului azur.
Și gândurile mele moarte
Zadarnic vor ca să mă poarte
În depărtările pustii.

Din păcle cenușii,
O ploaie subțire
Cerne cu mâhnire;

Iar, din a minții mele negurii
Ce calde lacrimi strecură
Rânduri

Picură tristele gânduri

Și glasuri line,
Ce nu mi s streine
Măhnite mi șoptesc
Să nu mă trăiesc!...

Pe întinse podișuri pe dealuri
Ce se desfac departe în valuri
Atârnă perdele
De neguri triste, ca zilele mele

Și inima-mi plânge că tot
Ce prielnic mi-a fost e mort!...
În depărtare,
Un foc clipește pe zare;

El, suie a codrului promoroacă,
Prăvăindu-l, îmi vine
Să n'treb ce cale duce la bine;

Să-mi spuie unde
Izvorul cu lacrimi s'ascunde?...
Dar, ploaia auzu-mi îngână,
Urătul mă duce de mână
Și negrele, moarte albișuri.
Visuri.

În minte mi vedenii trezesc;
Atunci, prin neguri, zăresc
Icoane stinse
Cu petele plânse,
Jalnice firi
Năluciri,

Care par făcute
Din oasele desfăcute
Acelor fericiti,
Pe veci muriți!..

Și, câte alte amintiri,
Zămbiri,
A unor stinse fericiri
Nu-mi trec pe dinainte
Ca raze sfinte
Dela morminte!

Dar, umbrele călătorind în aer
Se desfășoară în lung caler
Și'n dreptul porții
Veșniciei, s'aprinde curcubeul morții!..

O fântână fumurie
Depart se'ntinde pe câmpie;
Ca'n fundal gropii,
Mi se'ntunecă ochii..

Pe raze gândurilor mele
Vine trecutul în crep de jale:
O rece, de ghiață suflare
Cu'ntristare.

Scutură frunzele uscate
A dragostelor mele uitate
De lacrimi udate
În atmosfera rece
De întunecare.

A mea durere
Se stinge ca o părere!..
Tace ploaia, tace și vântul,
S'amesteacă cerul cu pământul,
Adâncul făcliei și deschide
Și asupra-mi lacomi le închide.

Sub o moviță de oase
De vremi nemilostive roase,
Făptura mea se topește!..
Lut îmi rămâne gândirea!..
O simțire nu mă părăsește:
Iubirea!

Nic. Beldiceanu-tatăl

Interiorul unei case de țară

aplecă la un semn și legiunile încerate tam-ne sam fură despărțite, ridicate și cât ai clipi «te renul» curățat... Maiorul, făcând haz nespun mă pofti în cabinetul de lucru să luăm cafeaua.

Cabinetul de lucru! nu mi-l aș fi închipuit niciodată așa: lipsă de zugrăveală, pretutindeni, alb de var. Curat cancelaria unei companii de Regiment: Un pat soldătesc cu carcasașul întins de să «omori bănușă» iar deasupra la căpătai policoara de efecte. Masă de brad scaun fără spătar.

Nu ți explici? mobilierul, este același de care m'am servit în «neatârnat», neschimbat. Desigur, pentru străini, expunere de muzeu, pentru mine o obișnuință un drag, un cult. Aci îmi priește, aci nu îmbătrânesc. Scoate-mă de aci și mă îmbolnăvesc ca floarea de câmp pusă în seră. Când lucrez îmi iau pe mine ținuta asta. (și mi arată în cuer o uniformă de ofițer de «linie»). Albulmele cu dorobanți foști camarazi, lumea de care nu pot să mă desbăr, lumea prin care trăiesc. Petec aici, clasorii minunate. De aifei sunt la curent cu tot...

Poftim, cele mai noi tratate.

— Dar aci? Într'un colț al camerii, zării un întreg morman de lut. Mândru, prea mândru poate, mi-l arată: «Șiam c'ar să-ți atragă atenția. Vezi lutul? Nu-l atinge, acum se usucă. Când ți spuneam că sunt practic! Lutul înfățișează unghiul Căneni-Sibiufăgăraș.

— A! și Porumbacul? Arpașul? Cu deosebită băgare de seamă ingenunchiai să văd — în mic — câmpul unde fusesem rănit. Bucăți de stofă verde, presărate ici-colo, înfățișau pădurile; un șiret roșu șoselele, alb vârstat cu dungile negre cale ferate; verde în mers întortochiat: Oltul.

— lă pe unde a'a strecurat Corpul Alpin... lă pe unde... Nu-l mai vedeam, nu-l mai auzeam. În fața mea, lutul, întru chipa mării uriașe. Revăd ai doma locurile ce le străbătusem. Ca dus cu mintea aiurea, retrăind clipele de plin războiu, repet ca o lecție pe dinafară, tot ce-mi văzura ochii tot ce știu tot ce mi s'a întâmplat... Maiorul, ingenunchi și cu lărgă mine (ca

doi elevi pedepsiți de profesor!) asculta cu sfințenie pătruns de liturgia făcută în cinstea victoriilor și prăbușirilor noastre, înflorat, dând din cap cu un «da! așa e» sau încrețindu-și fața într'un «hm!» sau «mff!» după felul povestirii.

Unul lângă altul, înfățișam două generații luptătoare în urmărire a aceluiași țel: Neatârnat și refacerea României în hotarele ei firești!

— Să trăii!...
— Intorc capul. Sergentul Mihai Secară înțepenit înaintea mi (pare de Grigorescu) asudat de fugă îmi comunică pe scurt:
— În zece minute trupa trebuie să fie gata pentru imbarcare.
— Și?
— Plotonul nostru e în gară.
— Bine. Sosesc.

Ingenunchi, rămas tot în genuenunci, Maiorul mi-a strâns mâna:
— Pleci? Imi pare rău că p'eci. Am petrecut cu D ta o oră cu adevărat ostășească. Regret că ordinele se schimbă din ceas în ceas și n'ai rămas în adăpostul meu o zi cum fusese vorba.

Nu e nimic mă bucur și de atât. Imi faci impresia a fi brav. Petrecându-mă la scări adăugă: Te rog un cât de mic prilej când ai, nu mă ocoli, îmi faci plăcere... Mai bem o cafea (ah! Berthele!) mai discutăm puțină tactică.

— Din parte-mi scuzaji...
Călcălele fac: Tac! Tac!

Regimentul e în satul Florești (Jud. Prahova). Zilele trec ușoare, împărțite între un program de instrucție și mese prelungețe la popoă. Chestiunea de căpetenie care ne încurcă mai mult e alfabetul de semnalizare Morse și Panaitescu. Unii dintre ofițeri cer stăruitor ca Regimentul să adopte la stegulețe pe cel dintâi. Dl Colonel în raptul capului vrea pe cel de-al doilea că-i inventat de un român și basta! Morse... a fost... neam! Răsul sănătos, păcat că e reținut de respect și disciplină numai în pumni și servet, face bine. Deși în sat suntem de 7 zile deci de la retragerea 12, comunicatul oficial anunță lupte grele la Făgăraș... sub presiunea dușmanului

am cedat puțin teren...» Imi vine să râd, dar râsul acesta ne împunni — nu-mi face bine, mă îndurerează. Mai mult: Azi, m'am supărat foc pe Maiorul Munteanu (bine înțeles în mine!) fiindcă m'a pus să plimb pe sub nasul ostașilor noștri un convoiu de vre-o 100 de prizonieri unguri și schimbându-le rânduiala i am băgat pe o parte în sat și i am scos pe alta de vre-o 3-4 ori ca să creadă ai noștri că am prins 500 în loc de 100. Maiorul Munteanu găsește vicleșugul asta ca să «ridicăm moralul» Cui? soldaților noștri? Pentru D-zeu! Rezultatul a fost invers. Apoi, s'a făcut adunarea Regimentului.

D-l Colonel a ținut să lămuirească trupa în privința retragei pripite din Transilvania.
— «... Ostași (ce bătaioasă îi era bărbuța!) a-ți văzut... z-ji înțeles, și voi, cred, că retragerea noastră a fost condusă după un plan tactic conceput de maimuțe. Că s'a executat prea repede? Înaltele Comandamente erau înscrise în programele lor această mișcare din înalte motive de ordin superior ostășesc național...»

Soldații au ascultat cuminti cuvântarea arar dacă tușea unul pe companie. Apoi, fiecare unitate a trecut la cantonament. Am prezintat plotonul pentru reechipare:
— Ion Brobeca.
— Zent.
— Cămașă, 2 Ismene, 2 Ștergar...
Capitanul Zbrelea strigă, asudă și notează. E supărat strasic că n'are timp liber să și ia «revanșă» de la SubLocot. Turcă Romeo care l'a bătut la table. Nici cu mine nu vorbește.

Capitanul. În schimb îmi varsă necazul pe sergentul Secară Mihai ce împarte din grămezi, efectele.
— Alduță?
— Alduță? Nu răspunzi? (Se întoarce și-mi făcu o mtră acră) V'am rugat Domnule SubLocotenenent să-mi prezentați plotonul cu toate răspândirile. Unde e soldatul acesta? De ce nu mi-ați raportat lista lui? Răspund privindu-l drept în ochi:
— Alduță, doarme în Transilvania. Capitanul, și-a băgat nasul în registrul de Administrație face cu creionul, tremurător o cruce și cu vocea sugrumată strigă un alt rând.

Când isprăvește, isprăvim. Capitanul asvârle registru pe o masă, salută și plecă.

Niciodată nu i-am intrat în voe omului acesta. Urmat de sergentul Secară fac inspecție în cantonament pe «nepuș m'asa» cum zice el. La prima casă ne oprim. Intrăm în tindă. Din odăia din dreapta aud vorbe, o ceartă parcă. Secară, duce nedisciplinat un deget la gură. Fără să vreau mă opresc și ascult. Aud:
— Eu fac tabloul, mă'nțelegi?
— Crezi că Don Sulocotenenent n'o să știe?
— Ași... Cu căpitanu-i la cuțite... Ci-e! Întreabă? Căpitanu semnează și stăbu aprobă. Te-a făcut, te-a făcut! Ești căprar și gata!

— Da n'am decât 50 de lei.
— Nu! O sută și uite te scriu în fața ta. Asta rămâne copie, 50 de lei trebuie să-i dau și lui Secară.
— Zău! n'am mai mult.
— Fie...
Deschid usa. Caporalul Moise (isălela întotdeauna cu «rondă» Moiss) Schwartz — furierul Companiei rămase înarmurii, Nicolae G. Armuș dornicul de grad — stană...

Cezar Pruteanu.

*) După retragerea din Transilvania în anul 1916.

Gânduri Ortodoxe de Crăciun

de C. N. Munteanu-Muntmarg.

Cu florile dalbe cântate în cântecul colindelor de Crăciun, cu veștirea din tot același cântec de colindă că cei îmbrăcați în haina nevinovăției, «nu vin cu nici un rău, ci vin cu Dumnezeu», pentru că să trezească în sulețele oamenilor gânduri curate și creștinești barem în zilele de sărbătoare ale «Nașterii Domnului», așa sunt așteptate sărbătorile Crăciunului, de lumea creștină.

O! Dar mulți cutează să murdărească însemnătatea acestei sărbători creștinești, ducându-și viața în tot felul de ticăloșii!

Suntem departe de a mărturisii cu bucurie că în lumea noastră de toate zilele, în spre fapte necuviințioase, de puterea desguștătoare a flecărilor pământești, sunt multe sulețe în haina neprihănită a cuvântului evanghelic. De atâtea veacuri, Evanghelia lui Dumnezeu-Iisus-Hristos se propovăduște la toate popoarele și totuși, sunt multe sulețe omenestii care nu vor să aude de împărăția cerurilor. Pentru că sulețele acestora au rămas pătate cu pecetea mândriilor și credințelor păgânești?

Dacă celor ce li s'au spus și s'au arătat calea luminoasă a evanghelicului pe care să-și înfrumuseze viața spre înfăptuirea unor idealuri înalte și binefăcătoare lumii, ca roua ce cade dimineața — în zilele de secetă — pe holdele pârliite și uscate de arșița soarelui, n'au fost în măsură să priceapă rostul lor în lume, u-nora ca acestora li se cuvîn blestemul cerului și disprețul celor mulți și drepti.

Cine a primit botezul creștin, dar în raporturile lui cu învățătura Bisericii și cu societatea se arată a nu fi creștin, acela se nesocotește pe sine și nesocotește învățătura Mântuitorului care prinde rădăcini adânci și în sulețele oamenilor cu învățături înalte, ca și în sulețele neînvațate dar credincioasei mulțimi.

Pe câtă vreme, Indianul Sundhar Singh, din ținutul Tibetului, dintr-o familie bogată și cultă, este astăzi un înlocat propovăduitor al creștinismului, «unii filosofi» ai vremurilor noastre, botezați în religia creștină, cutează să înlăture Evanghelia lui Hristos din casele celor bogăți, învățați sau neînvațate cum trebuie.

Pe câtă vreme, apostolii de azi ai creștinismului mor pentru Hristos, în ținuturile salbatice, în Mexic și în Rusia demoralizată, unii «pușini carturari» caută să se războiască — spre rușinea lor — cu Dumnezeu și cu învățătura Lui. În zadar s'au străduit predicatorii Bisericii lui Hristos să prelăca unele sulețe, căci ele au rămas împietrite la glasul Domnului nostru Iisus Hristos. «Dar dacă — predicatorii — nu le ar fi spus, păcat n'ar avea».

Parcă vad unii, citind acestea, vor râde cu răutate. Să rădă cât vor pofti. Ce să ceri unui om, ce nu-ți poate da, fiindcă nu are!

Oamenii cari răd de învățătura lui Iisus-Hristos, Care prin cuvinte și prin fapte au mărturisit și au dovedit că este Fiul lui Dumnezeu, jertit pentru îndreptarea lumii păcătoasă, răd de ei însuși și-și descoperă neputința priceperii și ticăloșia vieții lor.

Sa nu se creadă că omul dacă învață ceva carte, trebuie să uite de Dumnezeu. Pentru omul învățat, Iisus-Hristos trebuie să fie ca o icoană vie de suprajertă făcută pentru îndreptarea sufletului omenesc, în fața căreia trebuie să-și recunoască neputința. Cine zice că este creștin, dar vede în Mântuitorul nostru Iisus Hristos numai un om «supra om», idealist, iar nu Dumnezeire Lui, acela este mincinos și vânzător de credință sau un neputincios în înțelegerea tainelor lui Dumnezeu.

Dr. Leon Cosmovici prof. univ. dela Iași, în 1914, în studiul său «Morala și Religia», aducând mărturia lui Schopenhauer, împarte lumea în două: mulțime și intelectuali și găsește cu cale că pentru mulțimea și a unora și a celorlalți, «trebuie celor dintâi

o religie și celor din urmă o filosofie».

Iată educația sărăcăcioasă în materie de religie creștină a unora cari pretind cu ifos că mulțimea neștiutoare de carte trebuie să creadă în Dumnezeu și în învățătura Lui morală, pe când intelectualii trebuie să se închine filosofiei și tăuritorilor ei. Trăim în vremea unui curent de filosofie răsuflată, când cei cari învață ceva brumă de carte se cred filosofi și înțelegătorii sufletului omenesc. Vrem filosofie și pace bună!

Înțelegem: român și poet; sau român religios, dar, român și filosof, asta nu prea vine la socoteală, căci, s'o spunem drept, românului nu-i șade bine cu filosofia!

Celor necredincioși le trebuie filosofie... Acum trebuie să pricepem că de ce d. prof. univ. Petrovici vroia să introducă tot mai mult, filosofia în învățământul secundar; de ce o personalitate dela noi dorea, mai astă vară, să ridice la casa lui Hajdau un templu al spiritismului, în care să se închine oamenii liberi curegători, oamenii spiritismului și ai filosofiei, adică mai pe românește, oamenii cari s'au îndepărțat de credința Bisericii lui Hristos. Acum înțelegem de ce unii profesori, cu prilejul discuțiilor cu privire la învățământul religios, cere a să se scoată Vechiul Testament din școală, iar d. A. C. Cuză dorește să se scoată Vechiul Testament chiar din Biserica.

Cu treaba asta nesocotită tot filosofii vremurilor s'au ocupat...

Trăim vremuri când nechemajii se amestecă în Biserica noastră pe care o îmbrățișează când au nevoie de sprijinul ei și pe care o disprețuiesc atunci când se cocoșează pe o înălțime, de unde ar trebui să lumineze cu lumina învățăturilor evanghelice. În aceste zile de sărbătoare când creștinii adevărați, cu inimile cucernice, preamăresc pe Dumnezeu și se închină în Biserica.

Sfintele Sărbători

Bună dimineața la Moș Ajun! Ne dați ori nu ne dați? Bună dimineața! Bună dimineața! Ne dați? Ne dați?

Se crapă de ziua, străzile sunt pline de copii. Văzduhul e plin de glasul micilor copilași, care vestesc sosirea zilei de sărbătoare.

De mult foarte de mult, Dumnezeu ce însuși s'a intrupat în carne și oase, a luat asupra-și toate suferințele împreunate cu viața omenescă, s'a umilit pe sine, ca să poată grai rost la rost cu oamenii și să pornească omenirea pe calea cea bună și dreaptă.

De atunci și până astăzi și cât are să mai fie lumea își va reaminti minunata încarnare a celui fără de trup.

Românul născocitor cum este el a făcut din încarnarea căciun, un moș bătrân cu barba albă ca zăpada ce acoperă câmpiile și dealurile în ziua sărbătorii.

Și dacă moș e Crăciun, tot moș poate să fie și Ajun, vestitorul sosirii lui.

«Bună dimineața la Moș Ajun!».

Gerul e aspru, vântul taie ca briciul, zăpada scârție sub picioare, dar pe bieții copilași nimic nu-i face mai fericiți, căci e frumos în revărsatul zorilor de ziua; frumos e cântecul cocoșilor lătratul câinilor și mare lucru să fii între cei dintâi pe sub ferestre, urând pe la vecini și

cile Lui, binecuvântarea cerului să înțelească pe cei nepricepuți în taina intrupării Mântuitorului, pentru folosința lumii.

Acei cari se socotesc «filosofi» și vor nu religie creștinească, ci «filosofie păgânească», să asculte de prisosința inimii d. prof. univ. Gh. D. Mugur, care în pagina culturală din «Universul» No. 254 din 1 Noembrie 1926, sub titlul de «Evanghelia», scrie cu duioșie și cu multă credință: «Evanghelia a susținut răvna umanitară a lui Pasteur și a impus învățătorului de la Neubronn: Ceasurile de seară ale unui pustnic». «Cea din urmă creațiune de apărare a omenirii: Societatea Nașunilor a ieșit din spiritul și umanitatea evanghelică. Impotriva asaltului raționalistilor ea rămâne mereu ireductibilă și vie. Secretul puterii ei e în dumnezeirea lui Iisus, în iubirea și frumusețea durerii Lui».

Filosofii și neilosophii necredincioși trebuie să înțeleagă că «de spiritul Mântuitorului numai jertita ne poate apropia» (Wichl); și pentru a înțelege adevărata filosofie a vieții sa deschidă «St. Scriptură», cu umilință și cu multă credință, și s'o citească mereu cu deamănuntul.

Pentru fiecare din noi, cel mai potrivit și curat credință în vremurile, mai ales de St. Sărbători, sunt cuvintele «copilului din Milano, cari au tremurat în inima mișcată a sfântului Augustin: Toile et lege, adică ia și citește (Mugur).

În locul unei vieți pătăta cu tot felul de păcătoșii să punem o viață curată creștinească pentru binele nostru și pentru binele țării pe care strămoșii au apărato cu pavăza credinții creștinești din sulețele lor și cu pavăza trupurilor lor vâjnase. Să înțelegem cu mult cutremur în viațatura și bucuria Bisericii creștine.»

«S'ăvâ întru cei de omenii și pe pământ pace, între oameni bună voie».

N. C. Munteanu-Muntmarg

COLINDĂ

~~~~~

Induște-mă!

Stea sus răsare,
Ca o taină mare.
Stea s'a ivit,
Dela răsărit.

Atunci trei crai
Bine-au scotut
După stea s'au dus
Până ce-au ajuns.

Dacă au ajuns
Bună veste au spus,
Lui Adam, Avram
Și lui David Crai:

Născut-a Hristos
Lumii de folos
Lumii de folos
Născut-a Hristos.

O urare cu două înțelesuri de Anul Nou

~~~~~

Printre obiceiurile noastre de Crăciun și Anul Nou, s'au strecurat, cu prea multă ușurință, și unele străine, mai ales prin Bucovina și părțile de miazănoapte ale Moldovei. Așa, mascalul și purtarea dezgustătoare a unei ciorii moartă, sunt împrumutate de la evrei, poate, cu gândul ca să-și bată joc de păsările tăiate de hahami și purtate pe ulițe spânzurând...

Că Românul îi place să imiteze orice, fără multă cernere, sunt dovezi dansurile desmățate, portul golaș, zise moderne și împetșirea și stricarea dulcelui nostru grai.

Sunt însă și unele învoiri pe care nu le putem depesi cu prea multă asprime.

Imi amintesc de pildă, faptul următor: În 1916, am scris, în versuri populare: «Logodna în taină», piesă jucată de diletanți, în ziua de 24 Iulie, acel an, provocând un entuziasm neobișnuit. În 1916, am completat piesa cu alte două acte, botezând-o «Nunta Neamului». Astfel completată, piesa s'a jucat pînă în diferite localități din Bucovina și Moldova, nu știu dacă nu cumva și prin alte părți.

În seara de anul nou a anului 1920 sau 1921, nu mi-aduc bine aminte, aud la fereastra casei mele o urare ce-mi părea cunoscută. Frământându-mi puțin memoria, m'am încredințat că versurile spuse de colindători nu erau altele de cât cele din urarea de nuntă, din piesa pominită, potrivite însă cu împrejurarea. Iată noua urare:

A ho, a-ho, copii și frați,
Fiți buni și ne ascultați:
Tânărul nostru 'mpărat
De dimineață s'a sculat.
Față albă și-a spălat
Cu straine nouă s'a mbrăcat,
Cu trâmbița a sunat
Mănași, măi!.. Hăi, hăi!
Mare oaste-a adunat:
Mii de mii de grăniceri,
Ostași: țărani și boeri,
Ofițeri, sergenți, căprari.
Îndrumați de ghinărari.
Noaptea s'a sculat,
Soimii și-a chemat
Și a plecat la vânătoare,
Și-a trecut cele hotare!
Mănași, măi... etc. etc.
Apoi, ne lăsarăm jos
Spre acest meleag frumos;
Și alergărăm,
Și vânăram
Munții cu brazil,
Pădurile cu fagii.
Cerule cu stetele,
Câmpurile cu florile
Dealuri cu podgoriile
Vâltoarele cu viorele
Și satele cu fetele...
Mănași!..
Iar, când soarele răsare,
Leșărăm la drumul mare
Și dădurăm de o urmă de fiară.
Stătu oastea în mirare;
Unii ziseră că i urmă de zână
Să fie 'mpăratului canună...
Așa, se mai chibzuiră
Și atunci se și găsră
Acești vânători

Mai canosători
Ce spun, că i urmă de câprioară
Să fie 'mpăratului soțioară.
Mănași, măi!..
Atunci, tânărul nostru 'mpărat
În scări de aur s'a ridicat,
Peste oaste a cătat
Și-a zis: Cine-o fi în stare
Să-mi prindă această fiară
În grabă pe urma i se ducă
Și, aici să m-o aducă,
Îndată noi ne-am ales
La porunca-i și-am purces
Tot mergând din urmă 'n urmă,
Ca păstorul după turmă,
Ca suflarea vântului
Pe fața pământului.
Până ce am ajuns aici,
Toți teferi și toți voinici.
Mănași, măi!..
Când zărim în astă casă
O stea mândră luminoasă
Și apoi și-o florică
Ce de 'nflorit înfloreste.
Dar de rodit nu rodește.
Veșnic, veșnic tot tânjește.
Căci stăpănu-i n'o 'ngrijește ?
Împăratul nostru o vrea
Și ne-a trimis după ea,
Ca să-i aducem mireasă
Să-i fie împărăteasă.
Și om face astă minune
Să se bucore o lume!..
Iar cea mare bucurie
Și'n casa voastră să fie,
La anul și la mulți ani!
— Mănași, măi!
— Hăi! hăi! ».

Serafim Ionescu,
Fălticeni.

1) Trecerea noastră peste Carpați.
2) Aluzie la Transilvania.
3) Vezi «Nunta Neamului», act. II-a, Scena VII. pag. 79.

Politica satului

Nu mai merge! Acum după războiu «s'a schimbat boerul, nu e cum îl știi». Iată-l pe țărânul nostru în cele mai depline drepturi. De e ceva mai guraliv și priceput, se poate întâmpla să fie ales «chiar deputat».

S'a dus vremea de altă dată, când era rob la boer, de-i muncea toata moșia pe nimica toată, când habar n'avea de cine îl conduce și cine face legile.

Acum el face legile — adică el trimite, acolo unde trebuie, pe acei cari fac legile.

Acest drept: sufragiu universal — e bine venit și în țara noastră. Dar mult neajuns și aduce. S'a incubat patima politică și la sate. Și, să se știe, această patimă e cea mai periculoasă, că-i dela aceasta ia naștere alte patimi: beția, dușmănia, mărășia și câte altele ca: răsunarea și calicia.

Se înțelege să faci politică și-și dai votul aceluia care

corespunde parerilor tale, să faci propagandă, să-ți dai părerea în dreapta și stânga; dar nu se înțelege să faci

acestea la cărciumă, să ceri votul prin câteva deca de țuică, să bârfești, să dușmănești, să te ridici, să te răzbuni față de capetele amefite, cari și ei, în bună parte, își

Din neajunsurile școlii

Aș putea, sub acest titlu cuprinzător a multe, să scriu de pildă despre: «proasta salarizare a învățătorilor, «neajunsurile în ceace privește înaintările», etc., chestiuni de ordin material; dar n'ci prin gând nu mi ar fi trecut vreodată ca sub un astfel de titlu, să scriu cele ce urmează. Faptul simplu ca aparent desvălu o mentalitate aparte, deprinsă din cucerul unuia certat cu logica cugetare. Iată-l în toată amploarea și savoare specifică:

Un domn, sub un nume terminat cu «escu», deci banal, găsește de a sa datorie ca să atragă atenția unei învățătoare, asupra felului cum trebuie să se poarte cu băiețelul lui, elev în cl. I-a. E mult mai interesant să transcriu câteva fragmente din scrisoarea trimisă nouă.

Cu naivitate copilărească: «Cred că vă miră acest mic bilețel și totodată vă «face curioasă să aflați dela cine e»...

Prin comparație: «Dv. ați învățat școala de frică»?..
Dezolat: «Se vede că n'ați dat oare care atenție Psihologiei, care are un mare rol în viață»...

lata-te învățător, certat cu psihologia, pedagogia, deci neinstare, după debila concepție a suscitului domn, să-i crești copilul, debil și anonim ca și tatăl său. Ce ziceți, nu-i, curios? Dar câtă durere nu ascunde pentru învățătorul amenințat astfel!
Nu te supără prostia, cât tendința ei de afirmare.
La timpuri noi, oameni noi.

G. I. Balaciu

Colțul gospodarului.

Invățăături și sfaturi

Hrănirea vacilor a făta. Vacile a făta nu e bine să fie hrănite cu nutrețuri, din care trebuie să dai mult pentru-ca să se aleagă vita cu ceva din el, pentru-că stoma-cul umflat mult cu nutreț, a-pasa pe vițelul ce e în for-mație, în pântecul vacii.

Ea din potrivă trebuie să aibă hrană bună și substanțială, fiindcă hrănește și vițelul din ea. Nu-i ertat să i se dea nutreț mucezit, căci ușor se poate întâmpla să lepede. Nici apa, din cale afară de rece nu le părăsește. Cu astfel de vaci trebuie umblat dămoul blând, și cu binele. Să nu o mai mulgem 5-6 săptămâni înainte de fătare. Pe lângă fân bun, să le dăm și ceva nutreț măcinat mare, (urluit). Otava și nutrețul înăcrit nu este potrivit pentru vacile a făta.

Când aveți de a face cu vaci, care nu slobod laptele la muls, apăsați țepăn, cu vârful degetelor, timp de o minută, pe și ra spinării, din-aintea soldurilor, și m d i t va lăsa să i se mulgă tot laptele ascuns.

Lapte curat: Ca să știm dacă într'un lapte s'a pus sau nu apă, fără să constatăm acest lucru cu anumite instrumente, n'avem decât să turnăm o picătură pe unghia degetului cel mare. Dacă picătura s'a risipit, atunci are apă. Se mai poate proceda și astfel: se bagă înăuntrul lăptelului un ac curat cu cărlig: dacă se iese de cărlig o picătură, înseamnă că are apă. Dacă nu se iese, e curat.

Cesălatul—Pe pielea animalelor se găsesc numeroase găurele (pori) prin care se revărsă din trup sudoarea atât de bogată în materii ne-trebuincioase. În piele se mai

afă o sumedenie de ghinduri care revărsa un fel de ulei, destinat a unge pielea și a o face moale și vânjoasă. Să nu uităm: pielea se reînnoiește și mereu se despoaie în formă de măteacă care trebuie în-lăturată pîn în țesală și perie. Rămânând murdăriile lipite de piele, numeroasele găurele (pori) se astupă, sudoarea și uleiul amintit, nu pot răsbate deajuns, așa că pelea se în-vârtoșește și uneori se îmbol-năvește cu trup cu tot. Sin-gura scăpare este țesălatu-periatul și spălătul animalul lui de mai multe ori.

Diarea la oi. La țară unde nu poți găsi medica-mente, nu există nimic mai bun în contra acestei boale a oilor, cămilor porcilor etc. decât cafeaua de ghindă de stejar. Luați ghindă, o prăjiți ca pe cafea și apoi o rășniți sau o pișați bine. Pentru a o bea se fierbe 2 linguri de cafea de ghindă într'o jumătate oca apă, și răcită se dă dimineața jumătate, după a miază cealaltă jumătate. Pen-tru căine 2 lingurițe pe zi. Animalele se țin sub acoperiș la umbră și uscă iune, nu în ploaie și noroi. Și pentru copii, nimic nu e mai bun decât cafeaua de ghindă când are multă esire afară.

Contra degerăturilor. Degerăturile atât de dese iarna, se pot tămădui ungan-du-le odată pe zi cu urmă-toarea soluție:

Glicerină 30 grație, Acid Tanic 3 grame -- a-mestecat.

După ce se unge partea degerată, se înfășoară în vata fentată,

Medicamentul e efțin și foarte bun. Îl găsiți la far-macii.

I. Gh. L.

Rasa de cai pur sânge englez

Istoricul ei

Din cele mai vechi timpuri, Anglia a fost renumită în cai, și aceasta datorită condițiunilor favorabile de climă, sol dar mai ales pasiunii născută a Englezului pentru aseme-neia ocupațiune, pasiune că-lăuzită de cunoștinți raționale de creștere, selecțiune, alimen-tațiune, gimnastică funcțională etc. Se mai adaugă că în a-cestă țară, caii au format un obiect de distracție, fiind în-trebuințați la curse și deci fiecare ținea, având în vedere și câștigurile frumoase, să ai-bă cei mai buni cai.

În felul acesta s'au format, mai ales, cel mai bun cal de pur sângele englez.

Istoria formării acesti rase e destul de lungă. Începuturile ei datează de prin se-colul XVII-lea și iată cum:

De pe timpul lui Henrich al VIII-lea, începe să se des-voite la societatea engleza, gustul pentru curse. Însași re-gele era mai mare amator și ținea cai în acest scop. Ten-dința era să se formeze cai de curse, adică cai de vază. Toate sforțările se îndreptară în această direcție. Căii indi-geni, necorespunzând, începu-ură a se aduce ca străini. În 1616 regele Isaac I iu aduse, se pare, primul cal arab dar se comportă prost la curse.

În urmă. Carol II-lea (1660 — 1685) favorizează importul de cai orientali. El cumpără mai mulți armăsari și epe din Maroc. Aceste nu-mite «epe regale» unele erau de rasă arabă, alte provenite din diferite alte rase.

Din aceste epe au existat foarte buni cai de curse, 50 din aceste «epe regale» se consideră că au format încep-tul liniei moderne a pur sân-gelui englez.

armăsari celebri: Byrly Turc Darly arabin și Godul phim arabin, Byrly Turc, a fost introdus în Irlanda din ținu-turile Dunărene (probabil de origină românească) de către un căpitan în 1689. A lăsat o mulțime de urmași de curse. Darly-arabean este unul din cei mai celebri armăsari. A fost cumpărat în 1712 și a dus în Anglia la 1831. El provine din Tunis și a fost găsit la un sacagiu în Paris și dus apoi în Anglia la herghelia lordului Godolphim ca armăsar de încercare. În una din zile, o iapă arabă nepri-mind armăsarul respectiv, a vândut-o acestuia. Produsul eșit a fos considerat ca cel mi-bun cal de curse. Astfel a fost re-marcat acest armăsar. El a jucat un rol, foarte mare în formarea a pur sângelui en-glez. Acești trei armăsari în special ocupați cu producșii, gustul pentru curse. Însași re-gele era mai mare amator și ținea cai în acest scop. Ten-dința era să se formeze cai de curse, adică cai de vază. Toate sforțările se îndreptară în această direcție. Căii indi-geni, necorespunzând, începu-ură a se aduce ca străini. În 1616 regele Isaac I iu aduse, se pare, primul cal arab dar se comportă prost la curse.

La toate acestea se adaugă o selecțiune riguroasă o ali-mentațiune rațională și o gim-nastică funcțională apro-piată.

Urmași acestor trei armă-sari, sunt pur sângele englez. Unul din cei mai buni și mai celebri au fost Eclips (după mamă din Godolphim, după tată din Darly).

Pur sângele englez, s'a introdus mai în toate rasele din toate țările, fie pentru a se crește în rasă pură (curată) fie pentru îmbunătățirea altor rase, jucând un mare rol. Reușește or unde, cu condi-țiunea să fie bine hrănit și îngrijit.

Ion Gh. Lucescu

Degenerarea rasei din cauza alcoolismului

Sunt mai bine de 50 ani de când filoxera a stricat vîile din România, din acest timp s'a în-locuit bautura cu deosebire în poporul muncitor cu rachiu fără a intra în discuție celelalte bănu-turi, tot din acel timp au început înmulțirea fabricilor de alcool — (velnițele), care astăzi sunt atît de cît carciune erau în toată România pe acel timp.

În războiul Româno-Turc din 1877 locuitorii și soldații Români din toată România, și cu deose-bire în județul Falciu (Huși) pre-cum și din alte județe mai cu seama la cele din munte ca ju-dețul Neași, Bacău, Vâlcea, buzau etc., erau niște figuri voi-nici frumoși, spătoși cu brazii, era generația regimului vînător dar după această perioadă de timp nu s'a mai găsit cu belșug vi-nurie și au început a se înlocui cu bauturile alcoolice făcute din spiri cu apă sau basama, apoi lăsa nu se prea cunoștea bine și nu se folosi mult de dansă; du-pă această perioadă obiceiul bauturii alcoolice ia proporți mai întinse, când se dădea și, odatăilor activi la front porțiune de rachiu reglementară, și deci devenia la moia și pentru jumca civilia în societate a bea țuca sau rachiu înainte de mos- —

Consecințele răspândirii alcoo-lului așa de repede au contribu-it ca în recrutările de la con-tingentele 1880 pînă la 1903—1905, abea se putea recruta 5% din cu prezența în acele județe vi-tale și județe de munte, și cei ce se prezentau erau mi-li-potnici precum sunt azi și în Ardeal județul Maramureș, Sol-noc-Doboca, unde la recrutare n'au dat ni-l 5% iar în județ sunt 7 fabrici de alcool; tot ast-le în comuna Vascau cu 700 lo-cuitori sunt 17 carciune, etc. Ace-ste generațiuni sunt genera-țiunile alcoolului.

Este bine constatată și stabilit că analabizmul în majoritate este consecința alcoolizmului deci din punctul de vedere inte-lectual, p recepțiunea, sârghiua, către învățatura se deosebie: a-celor generațiuni vechi le plă-ceau ocupațiunile intelectuale, relațiunile lor erau mai în ete ca judecative, și cu măsură igienice și nu erau pripite sensuționale și periculoase cum sunt cele de după războiul mondial.

Aceasta stare psihosocială e-ate tot datorată consecințelor alcoolice.

Am căutat să fac o an-hetă de ocaziune de convorbiri cu corpul didactic începând cu în-vațatori, apoi institutorii, și în urmă liceele și școlile secundare întrebându-i care este deosebire și dacă este între elevii școlărilor rurali, urbani și de liceu de în-ainte de războiul 1916 și după r a z b o i u. La aceasta în-țruba e mi s'a afirmat aproape cu certitudine că deosebirea este mare asupra percepțiunii și a concepțiunilor generației de atunci și cea de astăzi.

Atât războiul din 1912—1913 precum și cel din 1916—1918 a contribuit mult la zdruncinarea sistemului nervos, la toate eta-pile și la ambele sexe, sistemul nervos din întregul organism suferă din cauza lipsei elemen-telor constitutive a hranei unui corp sănătos, și chiar din acele elemente hrănitoare corpului găsite în consumație erau și sunt lipsite cum sunt și astăzi, erau insulicente și au pre-parat un organism slab, suscep-tibil și ușor de a degenera în alte boale distrugătoare cu dezechili-brare nervoase, și diferența între generația din înainte de război și cele de după război au e (tuberculoza pulmonară în-impunătoare născuților, frecvența avorturilor și înmulțirea prosti-tuției).

Toate aceste împrejurări au preparat generația tinerilor de astăzi și pe cele viitoare încă cel puțin 10 ani și ne-au adus la un pericol Psiho social de a-stăzi și care consta în următo-arele puncte și anume:

1) Se observă că de câțiva ani încoace genera-țiile tinere sunt de o suscep-tibilitate nervoasă (sau desechili-brare) așa de puternică pînă la paroxisim, adică dacă se contra-țieva ceva mai mult în apucătu-ri și v. înța lor atun i ei devin-violent sau susceptibil a face o crimă imediat ori se sinucide. Se observă ca atât crim-le și si-mbolice se fac în majoritate de oameni tineri precoci de la eta-tea de 8—20 ani și sunt desce-ndenți gener-ției vechi alcoolice adică din parinți și bunicii lor.

2) Tot în acest timp, de câ-țiva ani, se mai constata ca copii precoci a. al. b. tici, au înmulțit vagabondajul, prostituția și fur-turile, sunt cele mai ingenioase mijloace, și formează bande cu scopuri criminale, dar ceace este mai îngrijitor pentru socie-tate este precocietatea elevilor din școlă în scopuri rele, ca și

până în ani de față nu s'a p-roment ca elevi de liceu să se în-tovărășească în scooruri de furt, de a fura cataloagele la liceul respectiv, să falsifi e certificate și diplome de bacalureat etc., și ca nu au cel mai mic respect de profesorii și bătrâni din socie-tate, amintînd cu bătaia pe profesorii lor. Cred că această stare se mai datorează și lipsei celor 7 ani de acasă ca conti-nuare a celor din anii din șco-olie primare, unde s'au ridicat pro-fesorilor ori ce fel de pedeapsă corporală sau executare de sancțiuni la școala.

Această stare îngrijitoare so-cială este rezultatul degeneră-rei rasei din cauza alcoolismu-lui îndepărtat din ascendenții eriditari și care au trecut ne-observată și că nici un guvern nu a fost sezizat a vedea starea de degenerare ca să ia măsuri în consecință.

Pentru a proba această stare de degenerare reamintesc că în Bucovina a fost neamul Hutani-lor de origină Dacică, astăzi sunt cei mai degenerați și săraci locuitori.

De asemenea voin arăta pro-stituția printre copii minori din Timișoara cazuri senzaționale și arhite făcute de autoritățile a-dministrative și medico-sanit-re printre copii fete și băieți între 13—16 ani, între frați și surori din cauza promiscuității sociale deschisă de ziarul «Curentul» în 625/929.

Arestarea unei bande de spărgători minori, ei fură bijuterii în valoare de milioane. și anume:

Acum câteva zile s'a prezen-tat la poliția Capitalei d-na Sofia Tomescu din str. Caragiale 33 și a re-lămat că fiind în plecată în provincie l. Înapoiere a găsit locuința sa devalizată de hoți. I s'a furat 6 mi, halne, în valoa-re de Lei 500.000.

Comi anii și inspectorii ducă-đu se la fața locului au găsit pe casa de bani amprentele farte vizibile ale hoților. Cerând con-suzul serviciului de identifi-care de la siguranța generală au so-si-t la locuința d-nei Tomescu și au procedat la fotograficrea și copierea ampr. ntelor.

Toți hoții arestați de poliția Capitalei, erau trimiși la siguran-ța spre a li se lua amprentele digite-ale și ale compara cu a-celle luate de pe casa de bani.

În cele din urmă a fost trimis împreună cu alți hoți și minorul Foră Tomescu, bănuț a li auto-ru a mi multor furturi. La serviciul de indentifi-care s'a sta-bilit precis că amprent-le de pe casa de bani a d-nei Tomescu erau identice cu ale minorului Florea Tomescu.

Adus din nou la Prefectura n'a mai tăgăduit și a declarat că este autorul furtului și că a avut complicitate cu minorii Gheor-ghe Manescu, pe Ion M. Guju, zis Ciungu și Edward Fainic și că tot ei au mai tacut și alte furturi săvârșite la d-na Maria Vlădoi nu din str. Șinții Voie-voici 33, confirmându-se și acea-stă hoție.

Se mai de-monstrează că astăzi sunt în țara Românească 53 mii de carciune, și 60% din crimele de la sate sunt făcute în stare de beție, iar 25% din recruții județelor ce fabrică țuca pre-cum Prahova, Dâmbovița, Mus-cel sunt respinși ca neapți pen-tru serviciul militar, iar 40% sunt din bolnavii spitalelor car-cerului de accidente provenite din cauza alcoolismului, 50% din copii bejiviori mor din frag-dă copilarie iar cei rămași sunt de-generații epileptici, tîmpii, ne-buni cercetători și vagabonzi cu prostiuate (vezi ziarul «Curen-tul» 156/929).

În România tenurile deraiază se ciocnesc și nu pot pleca din stație din cauza personalului de serviciu aflat în stare de beție,

asemenea automobilele asasine conduse de șoleri beți (Curentul 156/929).

Dr. Profes. Doctorul Obreja șeful spitalului de alienați susține că se consumă 100 de litri de alcool pe capul de locuitori și 70.000.000 de zile pierdute pe an sau pierderea a șapte mil-iarde de lei pe an din cauza al-coolismului.

Efectele dezastruoase ale alcoo-lismului sunt așa de mari direc-te și indirecte a acestei plăci socie-ale că sunt în proporție de a întrece efectele cauzate de suma tuturor boalelor la un loc, și a-mară ironie, că pe cînd celelalte boale cu care luptăm vin de afară, microbieni, sau de la alții, boala alcoolismului ne-o provocăm noi înșine și pericolul cel mare pentru viitorul unui popor de-vine atunci cînd populația și cărmuitorii astăzi, s'u obișnuit cu un rău fie el cît de grav și nu-mai sunt în stare să raționeze.

Aceasta este tristul adevăr, în această nenorocită țară a n-ns România ca și peile roșii în A-merica.

Cum copiii minori ca probă de degenerare fură de la parinți bani și băuturi ca apoi să facă cheluri și beții (caracter precis al alcoolismului de a fură) mo-vațiile beției nici odată nu pot fi corectate sau reformate prin legi, iată dar pentru ce susțin și combat alcoolismul prin Educația Socială.

Doctorul Fere și alții au ex-perimentat cu alcool care este atât de pătrunzător în corpul o-mului, încât vatămă chiar și părțile destinate procreațiunii sau pruncilor viitori, atară celule seminale. Așa o experiență făcută asupra ouălor în timpul clocirii expuse vaporilor de alcool face s' scoată mulți puț stabi, monștri stărpituri sau chiar morți, ase-menea la oameni, copiii alcooli-cilor sunt r-ahitici, hidrocefali, idioti, epileptici, scrofloși și tu-berculoși. Aceasta e cauza că mortalitatea este enormă în pri-ma copilarie la cei dințai doi ani.

Dacă acum 2—3 ani s'a auzit din vârful piramidei sociale la senaț, și sul unei persoane cu greutate morală vorbind de un pericol social, alcoolismul, au fost discursuri pegagogice fără a se lua vre o măsură executivă de guvernare care sau succedat.

Ca probă vine întrebarea unde sunt conferențarii, propagandișii antialcoolici trimiși în țară să a-rate pericolele sociale?

Un-le sunt conferențele prepa-rate în acest scop pentru propa-gandă?

Ce a făcut Ministerul Sănătății acel al Instrucțiunilor al Cultelor în acest scop? Și căți bani sau cheltuit? Ce lucrări sau făcut în acest scop? Nu se vad. Da s'a făcut ceva grav de tot ca s'a dat un premiu de câteva zeci de mii de lei Ministerului Sănătății unui învațator Rural care a scris tuberculoza pulmonară și nu a găsit nici un doctor în medicină în toată țara Românească, sau orice alta persoană literară să scrie despre tuberculoză.

Do-torul Gr. Nicolau

penstonar

fost medic șef de spital, me-dic primar de județ, apoi inspector sanitar baltinar.

Str. Tunari Nr. 27

București.

Serbarea Pomului de Crăciun

Cronica Militară

Despre Duel

de D. Locot-Colonel Emanoil Boteanu din Cavalerie.

Urmare din Nr. 297.

Țin să se păstreze onoarea corpului pe care îl comand, și să se omoare cînd este cineva pe teren. Oțierii rămăseră toți în-mărmuriți de aceste cuvinte pronunțate cu un ton atât de sever, adică într'un chip cu totul altfel de cum erau obișnuiți de la ve-chiul lor Colonel.

Doi militari, tineri, și plini de ardoare și curagiu, nu avură trebuința de a fi mai mult exci-tați înaintea steagului lor. A doua zi o nouă întănire avu loc, în urma căreia căpitanul Ri-hard fu adus străpuns dintr'o parte în alta aasă și fu silit să pastreze patul 2 luni.

În timpul acestui interval, mai mult neînțelegeri se iviră între oțierii regimentului, care solici-tară pe rând permisiunea de a se bate. C. lonelul lără a se ex-plica într'un mod pozitiv, ruga pe adversari să mai aștepte pu-țin promițându-le a le da pe rând permisiunea cerută. Chiar cel mi-nerăbdător trebuia să se supue acestei decisiuni.

În fine, Richard vin lecat puțin face câteva plimbări, sprijinit pe brațul amicului său Armand, care îl servia într'un mod fidel.

Chiar dela întâia eșire printr'o întâmplare hasardoasă și abil preparată fără nici o înțoială, cei doi tineri Capitanii se gasec în fața Colonelului.

A l iată vâ D lor, sunt încântat de a vă revedea, arătând o a-greabilă surpriză și pentru că Capitanul Ri-hard se ține pe picioare veți cauta a termina a-cestă afacere care datează de mult timp, nu-i așa? Cei doi ti-neri nu putură să-și mențină mi-rarea. Colonelul însă cu un aer satisfăcător frecăndu-și mâinele, le zise din nou:

— Veți face astfel ca să stăr-șiți de astă dată. Duelul care îmbătrânește, nu valorează nimic. Pe timpul meu se expedia mai repede și fără reflexie pe lumea cealaltă, vă veți bate mâine nu e așa?

— Dar !!! D-le Colonel l zise Armand cu o voce timidă, ca-maradul nu și-a recăpătat încă forțele sale...

Cînd cineva se plimbă, nu este mai puțin obositor și nu trebuie să lăsăm nedecisă marea chestiune a duelului D-stră. Cei doi căpitani se luară de mână și se priviră în față cu tristețe. Colonelul voi să și ascundă e-moția sa care deborda fără voie, îi parasi, zicându-le cu vocea imperativă, ca și cum ai fi dat o comandă înaintea frontului.

— D-lor l M-ar părea rău să vă iau la amîndoi epotelele și pentru a nu mă constrînge la acest pas, trebuie să nu întălnesc în lume de cît unul din D-stră. Aceste cuvinte nu dau mult de gândit militarilor geloși mai înță de toate de uniforma lor. Toți oțierii regimentului blamari stăruința și severitatea Colone-lului, lără a înțelege însă mo-tivul, care îl conducea la acea-sta.

Repriza din urmă lu mai teri-bilă. Cei doi adversari veniră împreună la rendez-vous, finan-đu-se de mână lără ște și în-țermenii cei mai mari de intimi-tate se strutar, se desbrăcără și și încru țșară spad-le.

Abilitatea lor în scrimă era perfect egală, căci eșise din a-celăși academie, unde avusesse același profesor, alară de acesta își cunoșteau jocurile lor, deci nu se putea aștepta la nici o flu-tă necunoscută, ceea ce se știu că

este de o importanță capitală într'un asalt.

Cu toate acestea Armand me-naja pe Richard, a cărei ultimă rană vindecată nu producea un mare rău, făcându-l să se lupte moale și să ostenească lesne. Martorii observară că se ostenesc în zadar și că fiecare caută de a nu și aduce o tristă victorie. Îi înțeamnă cu toate acestea să lupte repede înainte. Atunci acești bravi luptători, ascultători de vocea martorilor, cărora trebuia să se supună, se asvăriră odată fără să caute să se lovească sau să parze loviturile lor, unul în altul lăsându-se mai mult în voia soartei de cît în a adresei lor. Ei pricepură ce trebuie să facă și în fericirea mutuală cazură amîndoi unul lîngă altul lipsiți de sentimente.

Mănele lor părăsind mânererele armelor, se căutau pentru a se strînge cu mîndrețe.

Armand rămase mort pe cîmp Richard lovit, cu pieptul alături cu vechea lovitură, era într'o stare desperată. Acest teribil e-veniment puse regimentul în cea-mai mare consternare. Doliul era zăgrăvit pe toate fețele. Seora Colonelul adună oțierii regimen-tului și se adresa în particular celor care mai ceruse voie a se bate, zicînd:

— D lor ați binevoit a ceda plăcerii mele, pentru a vă li-chida micile D-stră afaceri: vă mulțumesc.

— Mie nu mi-a plăcut să am două certuri de odată la corp, căci aceasta aduce confuziune și vatămarea în serviciu: acum a-facerea căpitanilor Richard și Armand fiind terminată sunt gata a da o nouă permisiune... numai să se știe că acei cari vor eși pe teren trebuie să-și amintească că duelul la moarte este de ri-goare și că dacă vre-unul din adversari nu este mort a cea dintăi întălnire trebuie să ren-ceapă, pînă va obține aceasta. Am în această privință princi-piile mele invincibile de care nu mă voi despărți nici odată și pe care voesc să le adoptați și D-stră.

Oțierii salutară respectoși, a-poi se retraseră în tăcere, fără ca nici unul dintrînșii să mai ceară permisiunea care cu toate acestea se obține cu foarte multă grațiozitate.

Orice colonel care ar proceda astăzi astfel, ar deveni obiectul unei blamari generale, ar fi tratat de crud, neuman, de criminal etc., cu toate acestea acela a fost silit să facă astfel căci pro-misede Regelui și în adevăr pro-cedea său l'a făcut să-și ajungă scopul, mai cu seamă în Franța unde spiritele se aprind foarte repede.

Se zice chiar că Germanii se bat cu lniște, Olandezii cu sânge rece, It-ieni cu pasiune, iar Francezul precum bea, mănăncă, doarme și îndeplinește funcțiunile ordinare ale vieții tot așa se bate de bine.

Insulte deși numeroase totuși sunt clasice ca și articolele de lege, unele din ele nu pot fi nici oțata ertate, altele reclamă numai o rasbunere iată însă un exemplu pentru cel dintăi caz.

Lt. Colonel Em. Boteanu. din Cavalerie.

— Cetiți și răspândiți „Cultura Poporului”

O casă țărănească.

Plângerea unui bun Creștin

Subsemnatul Ilie Rădulescu din comuna Grindu Jud. Ialomița, de meserie croitor având firmă înregistrată la Tribunalul din Călărași sub Nr. 114 din 1926...

In Comuna mea, ca în toate celelalte, este perceptor fiscal d. Valeriu Ghica. Din cursul anului 1928, am lucrat feciorului dumnealui care este în Școala Militară Chișinău...

L'am dat judecării pe dl. Perceptor și am avut procesul de insultă la 25 Noembrie c. și s'a amănat la 25 Ianuarie 1930; iar în ziua de 26 N. vrie c. am avut procesul pentru plata datoriei...

Răspunsul l-a dat tot ca înainte. Acum am făcut și eu ca Pilat din Sf. Evanghelie, care și a spălat mâinele și a zis: «Nevinovat sunt de sângele acestui drept voi veți vedea»...

Răspunsul a fost astfel: Dumnealui nu recunoaște nimic și dacă am ceva, să l dau judecării. La câteva zile vine prin sat Dl. Prefect de Ialomița și prin o petiție i-am arătat cazul. Dl. Prefect fiind trecător prin sat, a delegat

pe dl. Director al școlii Manole Ștefan, ca în numele dumnealui să-l roage pe dl. Perceptor, a-și retrage vorbele și a-mi plăti. Răspuns l a fost ca cel dintâi. Dacă am ceva cu el, să l dau judecării...

Am cetit în ziarul «Universul», că se alege din nou cea mai frumoasă fată, din România pe anul 1930 și va primi ca premiu 3 milioane 300 mii lei.

Misse România se va duce prin țări străine, pe chitliala comiteului organizator. Și anul acesta s'a ales Miss România și s'a cheltuit desul cu ea atât în țară cât și în străinătate.

Lați copil au dat pâinea de toate zilele și un cuvânt bun în locul mamei, care din nenorocire a plecat prea de timpuriu de lângă ei, pentru că n'au avut cine să o îngrijească?

In situația mea mai sunt și alți meseriași, muncitori și locuitori, așa că azi sunt în proces aproape 70 inși cu perceptorul, iar alții așteaptă cu nerăbdare, ca dacă nu au dreptate dela mai marii legilor, vor avea de la Dumnezeu vreodată.

Ilie Rădulescu, Croitor Com. Grindu, Jud. Ialomița

Răvaș Babei Vișa

Concursurile de frumusețe. Ce s'ar putea face cu acești bani ?

Dragă Mătușică,

Nu îți supărați pe mine, că-ți scriu, cu rugămintea de a-mi răspunde ce crezi D-ta despre Misse.

Am cetit în ziarul «Universul», că se alege din nou cea mai frumoasă fată, din România pe anul 1930 și va primi ca premiu 3 milioane 300 mii lei.

Misse România se va duce prin țări străine, pe chitliala comiteului organizator. Și anul acesta s'a ales Miss România și s'a cheltuit desul cu ea atât în țară cât și în străinătate.

Stau bună matusă și mă întreb: Pentru ce se fac toate aceste chitliale? Ce folos au adus țării aceste Misse?

Lați copil au dat pâinea de toate zilele și un cuvânt bun în locul mamei, care din nenorocire a plecat prea de timpuriu de lângă ei...

Lați copil au dat pâinea de toate zilele și un cuvânt bun în locul mamei, care din nenorocire a plecat prea de timpuriu de lângă ei...

Acum câteva zile înaintam cu pași repezi pe una din străzile mărginașe ale capitalei...

Văzând acum cuprinsul acestor ne spunem: Oare n'ar fi mai bine ca acești bani să fie întrebuințați la fapte de milostenie la acești săraci?

Lați copil au dat pâinea de toate zilele și un cuvânt bun în locul mamei, care din nenorocire a plecat prea de timpuriu de lângă ei...

Lați copil au dat pâinea de toate zilele și un cuvânt bun în locul mamei, care din nenorocire a plecat prea de timpuriu de lângă ei...

Lați copil au dat pâinea de toate zilele și un cuvânt bun în locul mamei, care din nenorocire a plecat prea de timpuriu de lângă ei...

Lați copil au dat pâinea de toate zilele și un cuvânt bun în locul mamei, care din nenorocire a plecat prea de timpuriu de lângă ei...

Lați copil au dat pâinea de toate zilele și un cuvânt bun în locul mamei, care din nenorocire a plecat prea de timpuriu de lângă ei...

Acum câteva zile înaintam cu pași repezi pe una din străzile mărginașe ale capitalei...

Văzând acum cuprinsul acestor ne spunem: Oare n'ar fi mai bine ca acești bani să fie întrebuințați la fapte de milostenie la acești săraci?

Lați copil au dat pâinea de toate zilele și un cuvânt bun în locul mamei, care din nenorocire a plecat prea de timpuriu de lângă ei...

Lați copil au dat pâinea de toate zilele și un cuvânt bun în locul mamei, care din nenorocire a plecat prea de timpuriu de lângă ei...

Lați copil au dat pâinea de toate zilele și un cuvânt bun în locul mamei, care din nenorocire a plecat prea de timpuriu de lângă ei...

Lați copil au dat pâinea de toate zilele și un cuvânt bun în locul mamei, care din nenorocire a plecat prea de timpuriu de lângă ei...

Lați copil au dat pâinea de toate zilele și un cuvânt bun în locul mamei, care din nenorocire a plecat prea de timpuriu de lângă ei...

INFORMAȚII

Din Tară

Societatea prietenilor animalelor In ziua de 16 Decembrie a. c., ca urmare a convocării făcute de d. Mihal Negru, Secretarul «Societății pentru protecția animalelor, s'a ținut o adunare a prietenilor și protecția animalelor din România.

Scopul acestei adunări a fost înființarea unei societăți temerice, care să aibă de scop opera de protecție a nefericitelor animale, victime ale nepăsării oamenilor.

10 Ani de la moartea lui Vlahuță Cu prilejul împlinirii a 10 ani dela moartea poetului scriitor Al. Vlahuță, joi 20 Decembrie, s'a dat în sala «Masa femeii» un festival literar, organizat de asociația studenților Crășteni.

Ajutoare pentru școlarii rătăcite. Ministerul Școlii a repartizat ajutoarele a școlilor confesionale israelite verșia se ridică la suma milioane 999 mii 291.

În veșnic regat. În anul 1929 mii 742 lei; în anul 1928 mii 492 lei; în anul 1927 mii 151 mii 90 lei. În anul 1926 mii 921 lei și în anul 1925 mii 308 lei.

În veșnic regat. În anul 1929 mii 742 lei; în anul 1928 mii 492 lei; în anul 1927 mii 151 mii 90 lei. În anul 1926 mii 921 lei și în anul 1925 mii 308 lei.

În veșnic regat. În anul 1929 mii 742 lei; în anul 1928 mii 492 lei; în anul 1927 mii 151 mii 90 lei. În anul 1926 mii 921 lei și în anul 1925 mii 308 lei.

În veșnic regat. În anul 1929 mii 742 lei; în anul 1928 mii 492 lei; în anul 1927 mii 151 mii 90 lei. În anul 1926 mii 921 lei și în anul 1925 mii 308 lei.

În veșnic regat. În anul 1929 mii 742 lei; în anul 1928 mii 492 lei; în anul 1927 mii 151 mii 90 lei. În anul 1926 mii 921 lei și în anul 1925 mii 308 lei.

În veșnic regat. În anul 1929 mii 742 lei; în anul 1928 mii 492 lei; în anul 1927 mii 151 mii 90 lei. În anul 1926 mii 921 lei și în anul 1925 mii 308 lei.

În veșnic regat. În anul 1929 mii 742 lei; în anul 1928 mii 492 lei; în anul 1927 mii 151 mii 90 lei. În anul 1926 mii 921 lei și în anul 1925 mii 308 lei.

În veșnic regat. În anul 1929 mii 742 lei; în anul 1928 mii 492 lei; în anul 1927 mii 151 mii 90 lei. În anul 1926 mii 921 lei și în anul 1925 mii 308 lei.

În veșnic regat. În anul 1929 mii 742 lei; în anul 1928 mii 492 lei; în anul 1927 mii 151 mii 90 lei. În anul 1926 mii 921 lei și în anul 1925 mii 308 lei.

În veșnic regat. În anul 1929 mii 742 lei; în anul 1928 mii 492 lei; în anul 1927 mii 151 mii 90 lei. În anul 1926 mii 921 lei și în anul 1925 mii 308 lei.

În veșnic regat. În anul 1929 mii 742 lei; în anul 1928 mii 492 lei; în anul 1927 mii 151 mii 90 lei. În anul 1926 mii 921 lei și în anul 1925 mii 308 lei.

La cearta începută de Tudose în Ciubotaru un gospodăru-bun și fruntaș al satului, îi răspunseră cu câteva palme în obraz, bătutul neliniștindu-se a făcut pe Anton Levițchi să urmeze pilda lui Ciubotaru și dacă un fecior a lui Ciubotaru nu venea batșia ar fi fost suficientă, însă uluit, un bălăndru de vre'o 18 ani l-a pisat atâta de rau în cât în zori zilei Tudose în etă din viață. Carul adus la cunoștința autorităților, a fost urmat de arestarea criminalilor.

Țigani cu otrăvuri. Pentru prima oară s'a descoperit la Gațați un caz l'arte puțin obișnuit. Țiganii fac cunoștința cu persoane, pe care le știu că au asupra lor sume de bani mari, apoi îi tratează cu rachiu otrăvit după care îi jefuiesc.

Pensie D-nei Buzdugan. În urma hotărârii comitului de mînsiri, se va da d-nei Buzdugan, văduva ingentului Buzdugan, o pensie lunară de 60 mii lei lunar.

Parohia bisericii. Parohia lae din Com. Oțenița Suburb. Jud. Ilfov, mulțumeste călduros d-lui Ghiță Popescu Agapie zis Pitulica, pentru că a binvoit să doneze o Sfântă Evanghelie legată în piele, un Apostol și un Moliftic bisericii, Dumnezeu să-i răsplătească pentru binefacerile sale.

Desemenea mulțumeste călduros și d-lui Miță Ispas, pentru că a donat bisericii perdeaua dela ușile împărăției lucrată în țară.

Pentru a este foarte frumoase sunt demni de toată lauda fiind pildă vie pentru acei care zac în bogății și nu se gândesc să facă la fel.

Din Rusia Sovietică O no-tutate introdusă de Rusia sovietică, arată că în școlile militare s'au primit și femei. La Leningrad femeile au fost primite la institutele topografice de artilerie, științe militare și în academia medicomilitară.

Taxe la C. F. R. se scumesc. Tarifele de călătorii ale ferate urmează, peste teva zile să se scumpească. Cu începere dela 1 Ianuarie 1930, începând de la actual de călători, se va mai lua o taxă de cinci la sută, în folosul casei muncii C. F. R.

Urmările beției. Uul din evenimentele pe care le înregistrează beția este și cazul din satul Lipca județul Orhei. În urma unui aldamăș nște gospodari între care erau Ion Ciubotaru și Anton Levițchi Aldmașul s'a prelungit până târziu în noaptea lui 2 Decembrie a. c. pela ora 11 veni și blocușul Tudore Lisnic un bun bețivan al satului

Rugăm stăruitor plătiți abonamentul

Cronici Bârlădene

Bârlădenii... și poetul Alex. Vlahuță. — Serbări școlare comemorative. — O șezătoare a Societății Scriitorilor Români

Deși bârlădenii știu perfect de bine că Alex. Vlahuță este unul din fiii orașului și județului dumnealor și'n același timp mai știu, tot atât de bine că în luna Noembrie a acestui an s'au împlinit exact zece ani dela moartea ilustruilor lor concetățean, n'au vrut nici unul să-i facă o comemorare cum i se cuvenea.

Cum de nu s'a mișcat nimeni la Bârlad — oraș cu atâtea societăți și reuniuni culturale? Și cum de a tăcut nu știm ce s'a mai credem — până și Academia Bârlădeană — nu l'asa că suna frumos numele de academie!

Credincioasă acestei tradiții ș'oaia normală de fete a cărei harnică directoare este d-na Mina S. Popa, a ținut ca odată ca această comemorare să sârbătorească și pe una din fostele profesoare a acestei școli pe d-na Maria Popa cari începând cu 1 Septembrie 1929 a fost scoasă la pensie.

În ziua de 20 Decembrie va avea loc la Bârlad o șezătoare culturală organizată de «Societatea Scriitorilor Români».

În speranța cu publicul Bârlădean va pregăti acestor reprezentanți străluciți ai scrisului românesc contemporan o primire entuziasată, urăm oaspeților: bun venit!

George Nedelea

În fiecare an ș'oaia normală de fete și ș'oaia normală de băieți, obișnuesc, ca de ziua prăznuirii Sfântului Nicolae (6 Decembrie) să comemoreze prin câte-o serbare numele fondatorilor. Cea dintâi comemorează pe Nicolai Rușca Codreanu, iar cealaltă pe Ioan Popescu.

În ziua de 20 Decembrie va avea loc la Bârlad o șezătoare culturală organizată de «Societatea Scriitorilor Români».

În speranța cu publicul Bârlădean va pregăti acestor reprezentanți străluciți ai scrisului românesc contemporan o primire entuziasată, urăm oaspeților: bun venit!

George Nedelea

George Nedelea

George Nedelea

În ziua de 20 Decembrie va avea loc la Bârlad o șezătoare culturală organizată de «Societatea Scriitorilor Români».

În speranța cu publicul Bârlădean va pregăti acestor reprezentanți străluciți ai scrisului românesc contemporan o primire entuziasată, urăm oaspeților: bun venit!

George Nedelea

George Nedelea

George Nedelea

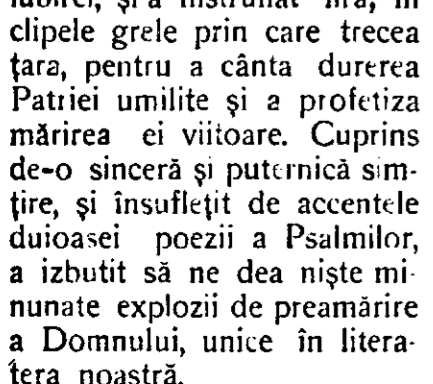
George Nedelea

Buletinul Cărților

«Pe Drumul Damascului», psalmii și rugăciunile ce poetul adresează divinității, dar și poemele în care cearcă a mângâia Patria în durerea ei, profetizându-i o glorioasă reînviere, — sunt de o frumusețe neobișnuită. Nu este una singură din toate aceste izbucniri profund sufletești, care să nu merite a fi reprodusă în întregime.

Le-am recitat cu multă căldură și cu o sinceră admirație. Nu mă îndoiesc că și publicul cititor va fi animat fața de ele de aceleași sentimente.

C. Ș.

Nu numai poemele de caracter pur religios, cum sunt

APEL CREȘTINESC

Pentru Biserica «Sf. Gheorghe» din Cerdac-Slănicul-Moldovei

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes names like Dumru M. Bughian Slobozia, Catina Boghian, Bacur, Petrache, Ene 6 lei, Dumitrache 6 lei.

Total lei 4823